

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 17

ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΛΗΣΜΟΝΟΥΝ

Ἀπεριφράστως ἀπορριπτικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἐθνάρχου Μακαρίου, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, πρὸς τὸ ὑποῦλον καὶ ἀντιδημοκρατικὸν σχέδιον τοῦ κ. Μακμίλλαν διὰ τὴν Κύπρον.

*

Καὶ ἦτο τοῦτο ἐπόμενον. Διότι διὰ τούτου, ὄχι μόνον ἐστραγγαλιζέτο καὶ παρεθεωρεῖτο τελείως τὸ ἀναφαίρετον καὶ ἱερὸν δικαίωμα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, νὰ αὐτοδιατεθῆ καὶ νὰ ζήσῃ ἐλεύθερος. Ἀλλὰ — πεισμώνως καὶ ἀδιαλλάκτως — ἐθεμελιούντο καὶ νέαι μεγαλύτεραι συμφοραί. Διότι, ἐντελῶς ἀπαραδέκτως καὶ ἀνειλικρινῶς, παραχωροῦνται πρὸς τοὺς Τούρκους προνόμια, τῶν ὁποίων σκοπὸς ἀπώτερος εἶναι ἡ διχοτόμησις τῆς μεγαλονήσου μας. Καὶ δι' αὐτῆς ἡ διαιώνισις τῆς Ἀγγλικῆς κατοχῆς.

*

Εἶναι ἀληθῶς θλιβερὸν φαινόμενον ἡ πνευματικὴ τύφλωσις τῶν ἰσχυρῶν ἡγετῶν τῆς γῆς, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μόνον ἀποτολμῶνται τοιαῦται ἀποφάσεις. Καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς δὲν ἐννοοῦν, ὅτι ἡ ἐποχὴ μας εἶναι κρίσιμος, κρίσιμοτάτη μάλιστα. Καὶ ὅτι εἶναι ἐποχὴ ὑπονομεύσεως ἀδιαλλάκτου τῶν πλαστικῶν μορφῶν τῆς ζωῆς καὶ φθορᾶς συνεχοῦς τῆς ἱστορικῆς σαρκὸς τοῦ κόσμου. Καὶ ὅτι καθήκόν τους εἶναι ἡ προάσπισις παντὸς ἐθνεγενικοῦ ἰδανικοῦ.

*

Καὶ εἶναι σκληρὰ ἡ ἀπογοήτευσις τῶν λαῶν διὰ τὴν συμπεριφορὰν των. Οὐδεὶς ἀληθῶς ἐφαντάζετο, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τόσας μεγαλοστόμους διακηρύξεις καὶ ἔπειτα ἀπὸ τόσους ποταμοὺς αἱμάτων κατὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους, θὰ ἀπετολμᾶτο, τόσο

συντόμως καὶ τόσο ἀνευθροιάστως, τυραννικῇ ἐπιβολῇ συστημάτων διοικήσεως, χωρὶς τὴν ἔγκρισιν καὶ χωρὶς τὴν συνεργασίαν τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων λαῶν.

Ἀποροῦμεν δέ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς δὲν γίνεται ἀντιληπτόν, ὅτι παρήλθε πλέον ἀνεπιστρεπτὴ ἡ περίοδος τοῦ στραγγαλισμοῦ τῆς θελήσεώς των καὶ τῆς πλαστογραφῆσεως τῶν δικαιωμάτων των.

*

Πάντως, ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μας πλευρᾶς, ἡ ἀπάντησις τῶν 670 κρατουμένων τῆς Κοκκινотριμιθιάς «ὅτι προτιμοῦν τὸν θάνατον, ἀπὸ οἰανδήποτε λύσιν, ἡ ὁποία δὲν παρέχει ἐγγύησιν διὰ τὴν αὐτοδιάθεσιν», εἶναι ἀπάντησις Ἑλληνικῆ, ἡ ὁποία μᾶς ἐνθυμίζει τὰς εὐγενεστέρας σελίδας τῆς ἱστορίας μας. Καὶ ἡ ὁποία, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποδεικνύει, ὅτι οὐδεμία ρῆξις ὑφίσταται εἰς τὰ προαιώνια βιώματα τοῦ λαοῦ μας, θὰ ἔπρεπεν — αὐτὴ καὶ μόνη — νὰ συγκινήσῃ βαθύτατα λαοὺς ἐλευθέρους καὶ πράγματι πολιτισμένους.

*

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ τὴν ἀνωτάτην ἀξίαν τοῦ Κόσμου. Χάριν αὐτοῦ ἐσφαγιάσθη ὁ Χριστός· καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοῆται δοῦλος. Ὁ ἀληθῆς Χριστιανισμὸς προϋποθέτει ἐλευθέρως συνειδήσεις καὶ ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος. Χωρὶς αὐτὴν τὴν πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν ὁ Χριστιανισμὸς στερεῖται βάθους καὶ πραγματικοῦ νοήματος. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς κατανοοῦσα καὶ πιστεύουσα ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία μας, προεμάχησε πάντοτε καὶ προμαχεῖ τῶν Ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ μας.

*

Καὶ τὸ γνωρίζομεν καλῶς ἡμεῖς οἱ Ἑλ-

ΜΙΑ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

1. Ο δραστήριος Μητροπ. Μελίτης Ίάκωβος, μόνιμος αντιπρόσωπος του Οίκ. Πατριαρχείου παρά τῶ ἐν Γενεύῃ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐκδίδει κατὰ μῆνα χρήσιμον Δελτίον Πληροφοριῶν. Εἰς τὸ Δελτίον τοῦ μηνὸς ΙΟΥΝΙΟΥ 1958 (ὄπ' ἀριθμὸν 15) πραγματεύεται τὸ θέμα τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ ὡς ἄνω Συμβουλίου. Ἀναμφιβόλως οὗτος κινεῖται ἐξ ἀγαθοῦ ζήλου, διατυπῶν τὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας διατυποῖ ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ θέμα τῆς συμμετοχῆς τῶν Ἀρχιερέων τῆς εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Νομίζομεν ὅμως, ὅτι οὗτος θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνδιατρίβῃ εἰς τὰς συνθήκας τῆς ὑπάρξεως καὶ λειτουργίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ ἐξήγαγε ἐκεῖθεν τὸ νόημα τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ τὰς δυσχερείας, πὺν ἀντιμετωπίζεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἰς τὰς σχέσεις τῆς πρὸς αὐτήν.

2. Ἡ λεγομένη Οἰκουμενικὴ κίνησις ἐπιδιώκει νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς κάθε προτεσταντικῆν αἵρεσιν. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο συνεχῶνευσε τοὺς δύο κλάδους τῆς «*Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ*» καὶ «*ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΣ*» εἰς μίαν ἔνωσιν ὑπὸ τὸ σύνθημα «*Πίστις εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα*». — Ἀφῆρθη ἐκ τοῦ μέσου τὸ θεμελιωδέστατον δόγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, «*ἡ Ἁγία Τριάς*», διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ εἰσοδος εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν κίνησιν καὶ αὐτῶν τῶν Ἀντιτριαδικῶν. Ἐάν ὅμως ἀποκοπτόμενος ὁ Κύριος ἀπὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀπογυμνοῦται τῆς θείας του φύσεως, καὶ χάνει οὕτω τὴν λυτρωτικὴν του δύναμιν ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου, τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον· ἀρκεῖ ἡ ἀνθρωπίνῃ σκοπιμότητι νὰ ἐπιτευχθῇ, ὁ σχηματισμὸς δηλαδὴ μιᾶς ὀργανώσεως τῶν ἑκατομμυρίων προτεσταντῶν εἰς μίαν ἐνιαίαν πνευματικὴν δύναμιν.

3. Πῶς θὰ μετᾶσχη ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς ὀργανικὸν μέλος, ψηφίζουσα καὶ ψηφιζομένη εἰς ἴσην μοῖραν πρὸς τοὺς ἀρνούμενους τὴν ὑπαρξίν τοῦ Χριστιανικοῦ Θεοῦ, τοῦτο διὰ τὸν συγγραφέα τοῦ Δελτίου μένει ἀπαράτητον. Βεβαίῳ οὗτος, ὅτι ἡγετικὴ εἶναι ἡ θέσις τῆς Ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκ-

ληνες, ὅτι ἡ Ἐλευθερία εἶναι τέκνον τοῦ στεναγμοῦ καὶ τῆς ὀδύνης. Καὶ ὅτι τὰ ἄνθη τῆς βλαστάνου ἐπάνω εἰς ἐρείπια καὶ εἰς τέφρας καὶ ἐπάνω εἰς ὀστᾶ πυρίκανστα. Ὁ δὲ Ἐθνικὸς ἡμῶν ὕμνος μᾶς ὑπενθυμίζει διαρκῶς, ὅτι εἶναι «ἀπὸ τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά». Καὶ καλὸν εἶναι νὰ μὴ λησμονοῦν τοῦτο οἱ Ἀγγλοι, οἱ ὁποῖοι, ἄλλως τε, μᾶς ἐγγῶρισαν καλῶς.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

κλησιῶν. Ποίου εἶδους εἶναι αὐτὴ ἡ ἡγεσία; Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας συγκαλοῦν τὰς Συνεδριάσεις; Αὐτοὶ καταρτίζουσι τὰς ἡμερησίας Διατάξεις; Αὐτοὶ ὀρίζουσι τὰ θέματα; Πῶς ἡμποροῦν νὰ λάβουν πρωτοβουλίαν εἰς τὰς συζητήσεις καὶ νὰ ἔχουν ἐλπίδας μεταστροφῆς τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου εἰς τὸ πλῆρωμα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, πὺν ἐγκλείει ἡ ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας; Τὶ συνέβη, τί ἐπεκράτησε εἰς τὰς συζητήσεις τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Γενικῆς συνελεύσεως τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως τοῦ Ἀμοστερδὰμ τὸ ἔτος 1948 καὶ παρενέβη ὁ Καθηγητῆς κ. Ἰωαννίδης, διὰ νὰ κάμῃ ἐπιφύλαξιν καὶ νὰ δηλώσῃ, ὅτι δὲν δύναται ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὸ προτεσταντικὸν πνεῦμα, πὺν διέπει τὰς σκέψεις καὶ τὰς συζητήσεις τῆς Συνελεύσεως; Διατὶ ἐχωρίσθησαν τότε εἰς δύο μερίδας οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ διεπληκτίζοντο εἰς τὰς ἰδιαιτέρας των συζητήσεις καὶ εἶχον συντάξει δηλώσεις ἐπιφυλάξεως, διὰ νὰ σωθῇ ἡ ἀξία καὶ ἡ θέσις τῆς μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς μας Ἐκκλησίας; Διατὶ εἰς Ἐβανστον ἔλαβον χώραν διαπληκτισμοὶ μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐξανέστησαν οἱ Καθηγηταὶ κ. Π. Τρεμπέλας, Π. Μπρατσιώτης, Ἰ. Καρμύρης, καὶ λοιποὶ καὶ συνέταξαν ἐπιφυλάξεις ἀπέναντι τῶν συζητήσεων καὶ ἀποφάσεων τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως; Διατὶ, ὡς λέγει εἰς ἄλλο παρόμοιον Δελτίον ὁ ἄρθογραφος, ἡγέρθη ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικής κ. Μιχαὴλ καὶ ἐξήγησε, ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πληρότητα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας τὸ κύριον θέμα τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως «ὁ Χριστὸς ἡ ἐλπίς τοῦ Κόσμου» καὶ ὅτι ἡ ἐλπίς τοῦ Κόσμου εἶναι ἐλπίς εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπίς εἶναι ἡ λυτρώουσα καὶ καθοδηγοῦσα τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του; Εἰσηκούσθησαν αἱ παρατηρήσεις του καὶ ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως; Διατὶ, ὅταν καὶ ὁ ἀείμνηστος Θυατείρων Γερμανός, ὁς ἔνας καὶ αὐτὸς τῶν Προέδρων τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ 1948, προέτεινε νὰ προστεθῇ εἰς τὴν δογματικὴν βάσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἡ *πιστις εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα*, διατὶ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ πρότασις του καὶ παρέμεινε ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν κίνησιν ἀπεφιλωμένος καὶ χωρισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον; Εἶναι δόσκολον νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐκτὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος γίνεται Χριστὸς τῆς δοξασίας τοῦ Ἀρείου, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου ἐξηγέρθη ἡ Ἀ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ κατωχύρωσε τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου, ἐβεβαίωσε τὴν ἐκ τοῦ Πατρὸς γέννησίν του πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, καὶ τὸν ἐθεμελίωσε μετὰ τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὡς θεανδρικὴν προσωπικότητα ἐντὸς τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας, διὰ νὰ προσανατολιζῶνται αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς Αὐτὸν ὡς τὸν ἀληθινὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆν; Πῶς δύναται νὰ νοηθῇ ὁ Χριστὸς Σωτῆρ τοῦ κόσμου, ὅταν εἰς τὴν

πορείαν τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἐχαράχθη ὑπ' Αὐτοῦ διὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει ὁ Θεὸς Πατὴρ, ὁ Θεὸς Ἅγιον Πνεῦμα ; Δὲν εἶναι τρία Θεῖα πρόσωπα τῆς αὐτῆς οὐσίας ὁ Χριστιανικὸς Θεός, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πνευματικὸν βάθος τοῦ κόσμου, ποὺ ἐνεργοῦν εἰς τὴν κίνησιν τοῦ Σύμπαντος ὡς δύναμις συντηρήσεως, ὡς ἁρμονία καὶ κάλλος, ὡς συνέχεια τοῦ Λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ νικῆσαντος τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του διανοῶντος τὴν ὁδὸν εἰς τὴν αἰωνιότητα ; Δὲν παρίσταται ἐν τῷ κόσμῳ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἱερωσύνης καὶ δὴ διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου μεταδίδεται ἀδιακόπως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν καὶ ἐνεργεῖ μέσῳ τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἔκουσίου προσανατολισμοῦ τῶν πιστῶν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον. ποὺ εἶναι Βασιλεία ἀναδημιουργίας, φωτισμοῦ καὶ θεώσεως τοῦ κόσμου· ποὺ ἐκδηλοῦται εἰς τὴν κοινωσίαν ὡς πληρεστέρα δικαιοσύνη καὶ ἀλληλεγγύη ἀτόμων καὶ Ἐθνῶν, ὡς ἔκουσία θυσία τῶν μὲν χάριν τῶν δέ, ὡς ἀγάπη, ποὺ εἶναι τὸ στεφάνωμα τῆς ζωῆς καὶ ὁ θρίαμβος τῆς Θείας Βασιλείας εἰς τὸν κόσμον ; Πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ αὕτη ἡ ἐνδοξος πορεία ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἐπηγγέληται τοῦτο ὁ Κύριος καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ἐπαγγελίαν Του, καταπέμψας Αὐτὸ ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ; Πῶς ἄνευ τῆς Πίστεως εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα θὰ ὀλοκληρωθῇ τὸ λυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἰς μίαν θέωσιν τῶν πάντων, ὅπου, ὅπως ἐξαγγέλλει ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, θὰ καταγρηθῇ ὁ θάνατος καὶ τὰ πάντα θὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὸν Υἱὸν καὶ ὁ Υἱὸς εἰς τὸν Πατέρα «ἵνα ἡ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν Πᾶσι» ; (Κορ. Α'. 15, 27, 29).

4. Ἐὰν ἐπιμένῃ ἡ λεγομένη Οἰκουμενικὴ κίνησις τῶν Προτεσταντῶν εἰς τὴν ἀποψίλωσιν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος, τότε ὁ Χριστὸς οὔτε ἐλπίς τοῦ κόσμου ἠμπορεῖ νὰ εἶναι, οὔτε καὶ φῶς τοῦ κόσμου, ὅπως γίνεται σκέψις νὰ εἶναι τὸ κύριον θέμα τῆς μελλούσης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Μόνον ἡ θεανδρική Προσωπικότης τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὴν ἐξήγησαν καὶ τὴν ἠδραλώσαν ἡ Α' καὶ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀκτινοβολεῖ ὡς σωτήριος δύναμις. Μόνον ἡ ἐπάνοδος τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπου θὰ συναντήσῃ οὗτος τὴν παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ μεταδιδόμενου διὰ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ τῆς ἱερωσύνης, μόνον ἐκεῖ θὰ δυνήθῃ νὰ εὔρη τὸ νόημα τῆς Οἰκουμενικῆς χριστιανικῆς κινήσεως· καὶ τότε θὰ ἦτο δυνατόν νὰ δημιουργηθοῦν ἐντὸς αὐτῆς ἀθόρητοι περὶ πειθαρχίας καὶ ἐνιαία αὐτοτελεῖς πνευματικὴ δύναμις πρὸς ἐπίλυσιν τῶν σημερινῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα κρατοῦν εἰς ἀγωνίαν τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως καὶ ὅλον τὸν κόσμον. Ὡς ἐμφανίζεται ὁμως σήμερον ἡ Οἰκουμενικὴ λεγομένη χριστιανικὴ κίνησις, εἶναι ἐν σχῆμα ὀργανώσεως, τῆς ὁποίας ἡ ἐνότης προβάλλεται μόνον εἰς τὰ ὄργανα τῆς διοικήσεώς της· διότι ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις τῶν ἑκατομμυρίων τῶν μελῶν της

παραμένει διεσπασμένη, προσανατολισμένη εἰς Χριστὸν, κατ' ἀφαίρεσιν δημιουργηθέντα, καὶ κατὰ τῶσους ἰδιάζοντας τρόπους, ὅσους εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν αἱρέσεων τοῦ προτεσταντισμοῦ. Ἐντεῦθεν, οὐδὲν δυνατόν νὰ συνεισφέρει ἡ Οἰκουμενικὴ κίνησις πρὸς δημιουργίαν πνευματικῆς ἐνότητος τῶν λαῶν.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἠθικοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰρήνης, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρει ὁ ἀρθρογράφος, δὲν δύναται νὰ ἀντιμετωπισθοῦν εἰς τὴν χριστιανικὴν τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τὴν κατατεμαχισμένην θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν προτεσταντῶν. Ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰρήνης εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐννοίαν ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὴν θεανδρικήν προσωπικότητα τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸν προσανατολισμὸν τῶν χριστιανῶν εἰς τὸν ἐν Τριάδι Χριστιανικὸν Θεόν, τοῦ ὁποῖου τὸ θέλημα ἀπεκάλυψε ὁ Χριστὸς ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Σταυρὸς δὲ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ Ἀνάστασις του εἶναι ζωὴ ἀκτινοβολοῦσα, ὡς ἀγάπη, ὡς λύτρωσις ὅλης τῆς στεναζούσης Κτίσεως καὶ ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους, ἐφ' ὅσον, ἐννοεῖται, οἱ ἄνθρωποι ἀποδέχονται καὶ ἐνστερνίζονται ἔκουσίως τὸ πλήρωμα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ συμπράττουν, διὰ τὰ πραγματοποιηθῆ τὸ λυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον.

5. Κατὰ ταῦτα, μετέχοντες εἰς τὰ Συνέδρια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ πιστεύωμεν, ὅτι θὰ μεταδώσωμεν αὐτὰς τὰς ἀληθείας εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς κινήσεως αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς Συνέδρους των ; Καὶ δι' αὐτῶν εἰς ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου, ἀνεξαρτήτως τῆς διασπάσεως αὐτοῦ εἰς τόσας καὶ τόσας αἱρέσεις ; Ἐὰν ἐκφράζεται ἐπιθυμία ὑπὸ τῶν ἡγετῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν περὶ συμμετοχῆς μας εἰς τὰς συνεδρίας του, αὕτη συνίσταται ὅπως σωθῆ ὁ χαρακτήρ τῆς Οἰκουμενικότητος τῆς Κινήσεως των ἀπὸ τὴν συμπαράστασιν μιᾶς πρεσβυγενούς Ἐκκλησίας, ὡς εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία.

Ἄλλὰ θὰ μετᾶσχον εἰς τὴν Κίνησιν, λέγεται, καὶ ἀντιπρόσωποι ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τότε θὰ μείνωμεν ἡμεῖς ἐκτεθειμένοι. Οὐδέμια τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρόκειται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς συνεδρίας τῆς Κινήσεως αὐτῆς. Πῶσοι ἱεράρχαι ἴσως ἐπιζητήσων ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἰθνηνόντων τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως· ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ ἀνταλλάξων σκέψεις, διὰ νὰ βολιδοσκοπήσων τοὺς βαθυτέρους σκοποὺς τῆς Κινήσεως· ἀλλ' οὐδέποτε δύναται νὰ συμπαρεδρεῦσων εἰς τὰ Συμβούλια της, νὰ ἐνταχθοῦν ὡς ὀργανικὰ μέλη καὶ νὰ ψηφίζωνται, ὡς νὰ πρόκειται περὶ ἐνότητος καὶ ἀδελφωσύνης ἐν Χριστῷ ὀρθοδόξων καὶ προτεσταντῶν καθ' ὃν χρόνον, ἄλλος εἶναι ὁ Χριστὸς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄλλος ὁ Χριστὸς τῶν προτεσταντῶν, ἀφοῦ κατήρησαν οἱ τελευταῖοι νὰ τὸν ἀποκαθῶν ἀπὸ τὸν ἐν Τριάδι χριστιανικὸν Θεόν καὶ νὰ τὸν προβάλλων, ὡς τὸν ἐδίδασκεν ὁ Ἄρειος καὶ οἱ ὀπαδοὶ του.

6. Αἱ σχέσεις τῆς γνησίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολική, πρὸς τὸν προτεσταντικὸν κόσμον δὲν εἶναι τόσο ἐύκολον ζήτημα, ὅπως τὸ θεωροῦν μερικοί. Ἄγγλος Ἐπίσκοπος,

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ Κ. ΙΑΚΩΒΟΥ

Με ἱερὰν χαρὰν καὶ συγκίνησιν ὑπεδέχθη ἡ Μυτιλήνη τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην αὐτῆς κ. Ἰάκωβον, τὸν ἀπὸ Σισανίου καὶ Σιατίστης. Πλήθη λαοῦ τῆς πόλεως καὶ τῆς ὑπαίθρου πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας κατέκλυσαν τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν καὶ τὰ πέριξ αὐτοῦ.

Τὴν 11ην π.μ. ὥραν τῆς Κυριακῆς 27ης Ἰουλίου κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως τὸ ἀτμόπλοιο

«Κανάρης». Τὰ ἐξεληθόντα πρὸς προὔπαντησιν αὐτοῦ πλοίαρια συνώδευσαν τοῦτο τιμητικῶς μέχρι τῆς προκουμαίας. Ἡ εἴσοδος τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τῶν χαρμοσύνων χαιρετισμῶν τῶν σειρήνων τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκομένων ἐν πανηγυρικῶν σημαιοστολισμῶ πλοίων, ὑπὸ τῶν πανηγυρικῶν κωδωνοκρουσιῶν τῶν Ναῶν τῆς πόλεως, καὶ τῶν χαρρακτηριστικῶν ἐπευφημιῶν τοῦ λαοῦ.

ὁ Τσίσεστερ, ἀναγνωρίζει τὴν δύσκολον θέσιν, εἰς τὴν ὅποιαν περιέρχεται ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ὅταν πρόκειται νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως τῶν προτεσταντῶν καὶ ὁμολογῆ ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ἡ Οἰκουμενικότης της χάνεται ὅταν δὲν μετέχη ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἰς τὰς συνεδρίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἄλλ' ὁ νεαρὸς ἀρθρογράφος Μητροπολίτης, ὑπείκανον περισσότερον εἰς τὸν θεῖον ζῆλόν του, εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς νεανικῆς του ψυχῆς, καὶ στηριζόμενος εἰς ἀνάλογα χωρία τοῦ Ἐὐαγγελίου, κακίζει τοὺς πρεσβυτέρους συναδέλφους του ὡς ἐστερημένους φλογερᾶς πίστεως, ὡς ἀγνοοῦντας τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου ἐπιπόντος «Θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον», ὡς κακῶς νομίζοντας ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου σώζονται τὸ γόητρον καὶ τὸ κῆρος τῆς Ἐκκλησίας των. Ψέγονται ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτοὶ μὲν δὲν θέλουν νὰ μετᾶσχουν εἰς τὰς συνεδρίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, στέλλουν ὁμως τοὺς κοσμικοὺς Καθηγητὰς τῆς Θεολογίας πρὸς συμμετοχὴν εἰς αὐτάς, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀφίνουν νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς προτεσταντικὴ. Ἀφίνομεν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγνώστου τὰς ἰδέας ταύτας τοῦ συντάκτου τοῦ Δελτίου. Μετέχοντες οἱ κληρικοὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσουν εἰς τὰ Συνέδρια νὰ διαφωτίσουν τοὺς Συνέδρους αἰρετικούς, ὅτι δὲν εὐρίσκονται οὗτοι εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια εἰς τὴν γνησιότητά της κατέχεται ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας; Τοῦτο δὲν εἶναι ἀρμόδιοι νὰ πράξουν οἱ Καθηγηταὶ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας, οἱ Διδάσκαλοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ προπαρασκευάζοντες εἰς τὰ Πανεπιστήμια τοὺς μέλλοντας Ἱεράρχας της;

7. Αἱ κρίσεις τοῦ ἀρθρογράφου τοῦ Δελτίου Πληροφοριῶν, τοῦ καθ' ἡμέραν ἀναστρεφόμενου μετὰ προσώπων ξένων, ἀντιθέτων πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, κινδυνεύουν νὰ μὴ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ βαθύ νόημα τῆς τελευταίας, ἀπὸ τὴν βαρύνουσαν σημασίαν της. Τὸ πᾶν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, τὸ ἀποκαλυφθὲν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον, τὸ βεβαιωθὲν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν ἀμέσων διαδόχων των ὡς εἶναι ἡ Ἱερατικὴ Ἐξουσία καὶ οἱ Ἐπίσκοποι της, καὶ λαβὸν τὸ σχῆμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ βεβαιωθὲν ἀκόμη δι' Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διὰ τῆς ὁμολογίας τῶν Ἁγίων της, τὸ σφραγισθὲν δι' αἵματος τῶν Μαρτύρων της, τῶν

ἡρώων τῆς πίστεώς της, ἐβιώθη διὰ μέσου τῶ αἰώνων καὶ βιωθὲν ἐσχημάτισε τὸ ὑποσυνειδητὸν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Τοῦτο διὰ τῶν μυστηρίων καὶ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀναζωπυροῦται καὶ γίνεται πηγὴ ἐμπνεύσεων καὶ πνευματικῶν δημιουργιῶν, ποῦ συνιστοῦν καὶ προάγουν τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον. Αὐτοῦ τοῦ πνεύματος φορεῖς καὶ πρόμαχοι εἶναι οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας· καὶ ἐνῶ εἶναι πρόθυμοι νὰ μεταδώσουν τὸ σωτήριο αὐτὸ πνεῦμα εἰς ὅλους τοὺς λαούς, προσέχουν ἵνα μὴ εἰς σχετικὰς ἐνεργείας των ἀλλοιώσουν τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως, ὡς προσπαθοῦν νὰ πράξουν τοῦτο αἱ προσηλυτιστικαὶ ἐνεργεῖαι τῶν διαφόρων προτεσταντικῶν αἰρέσεων· διότι αἱ τελευταῖαι νομίζουν ὅτι ὁ προτεσταντικὸς κόσμος ὁ διεσπαρμένος εἰς τόσας ὁμολογίας κατέχει τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν καὶ ὄχι ἡ ἱστορικὴ, ἡ σεβασμία, ἡ ἀρχαιοτάτη Μήτηρ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

8. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς συμμετοχῆς ἢ μὴ κληρικῶν καὶ δὴ Ἀρχιερέων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τὰς Συνεδρίας τῶν γενικῶν Συνελεύσεων καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ἡ ἐξῆς ἀπόφασις. Ἀντὶ νὰ ἐμφανίζεται εἰς Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος ὡς ἐπικρίων καὶ ἐλέγχων πρόσωπα καὶ πράγματα, ὡς ἀξίῶν νὰ εἶναι ὁ καθοδηγητῆς τῆς ὄλης Ἐκκλησίας του εἰς ζήτημα σοβαρώτατον, ὅπως εἶναι ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων εἰς προτεσταντικὴν κίνησιν, ὅπου προβάλλονται ἡλλοιωμένα θεμελιώδη δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὀρθότερον θὰ ἦτο νὰ ἐσχηματίζετο μία πανορθόδοξος Ἐπιτροπὴ. Αὕτη ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς σεβασμίας Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὡς εἶναι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, θὰ ἤρεῦνα τὰς συνθήκας καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς χριστιανικῆς κινήσεως· θὰ καθόριζε μὲ ὄλον τὸν ὄγκον τῆς δυνάμεως τῆς ὄλης Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν στάσιν τῆς τελευταίας, τὸ εἶδος τῆς συμμετοχῆς της εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ οὕτω, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὁρθοδόξων Ἀτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τὸ ὑπὸ κρίσιν θέμα, θὰ ἐξέλειπε πᾶς φόβος διασπάσεως τῶν Ὁρθοδόξων Ἀτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὴν συμφωνίαν αὐτὴν θὰ ἠῤῥεξε ἔτι μᾶλλον τὸ κῆρος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

† Ὁ Σάμον ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ὁ Νομάρχης Λέσβου κ. Σταματιάδης, ἐπιβαίνων ἀκάτου ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ φέροντος τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην πλοίου, πρὶν ἢ εἰσέλθῃ τοῦτο εἰς τὸν λιμένα. Τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην συνώδευσαν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Ζησόπουλος, οἱ Βουλευταὶ Λέσβου, Δημοσιογράφοι, πολλὰ ἐκ τῶν ἐγκρίτων μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐνώσεως Λεσβίων καὶ ἄλλοι.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἀνέμενον ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Κωνσταντῖνος, αἱ Ἀρχαὶ τῆς Νήσου, ὁ Ἱερός Κλήρος ἐκ τε τῆς πόλεως καὶ τῶν Κοινοτήτων τῆς Νήσου. Εὐθὺς ὡς ἐνεφανίσθη ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης ἐπὶ τῆς κλίμακος τοῦ πλοίου, ἠλόγησε τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα μὲ οὐρανομήκεις ἐπευφημίας ἐξεδήλωσαν τὰ εὐλαβῆ πρὸς τοῦτον αἰσθήματα.

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Κωνσταντῖνος παρέδωκε τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον εἰς τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης, ὅστις περιεβλήθη μανδύαν, συνοδεύσας τὴν συμβολικὴν παράδοσιν ταύτην δι' ἐπικαίρου προσλαλαίς.

ὑπὸ τὰς συνεχεῖς ἐπευφημίας τοῦ καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν ἀναμένοντος πλήθους κατηυθύνθη ἐν μεγαλειώδει ποιπῆ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν, ἔνθα, ἀναγνωσθεῖσης τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου περὶ καταστάσεως τοῦ νέου Μητροπολίτου Μυτιλήνης, ὡς καὶ τοῦ σχετικοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος, ἀνήλθεν ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὸν ἱστορικὸν θρόνον τῆς Μητροπόλεως, τῶν Χριστιανῶν ἀναφωνούντων τὸ «ἄ-ξιος».

Τὸν Σεβασμιώτατον προσεφώνησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μεσσηνίας καὶ Μηθύμνης, ὡσαύτως ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Ζησόπουλος, ἐκ μέρους τῆς πόλεως ὁ Δήμαρχος κ. Ἀποστόλου, ἐκ μέρους τοῦ Ἱ. Κλήρου τῆς Ἐπαρχίας ὁ Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος καὶ ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου, τῶν Ἱεροκλήρων, τῶν Κατηχητῶν, τῶν Θρησκευτικῶν Ὀργανώσεων, τῶν ἀπανταχοῦ Κυδωνιέων καὶ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἱεροψαλτῶν ὁ Ἱεροκλήρ κ. Γ. Σωτηρίου. Εἶτα ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης ἐξεφώνησε τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον. Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησε δεξιῶσις, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας πλήθη λαοῦ προσῆλθον ἵνα ὑποβάλωσι τὰ σέβη των εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην καὶ λάβωσι τὴν εὐχὴν αὐτοῦ, ἐνῶ οἱ Χοροὶ τῶν ψαλτῶν καὶ ἡ Βυζαντινὴ Χορωδία τῶν Ἱεροψαλτῶν Μυτιλήνης ἔψαλλον εἰδικῶς μελοποιηθέντας ὕμνους. Τὴν θὴν ἀπογευματινὴν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης παρουσία τῶν Σεβασμ. Ἀρχιερέων, τῶν Ἀρχῶν καὶ πλήθους λαοῦ, ἐτέλεσε τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μυτιλήνης κυροῦ Ἰακώβου, ἐξάρας δι' ὀλίγων τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου του.

Ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἔχει ὡς ἐξῆς :

Σεβασμιώτατοι καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,

Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι τοῦ Νομοῦ Λέσβου,

Λαὲ τοῦ Κυρίου περιούσιε,

«Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ρωμ. 1,7.)

Ἴδου ἐγὼ ἐν μέσῳ ὑμῶν μετὰ δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν ἀπουσίαν.

Ἴδου ἐγὼ ἐν μέσῳ ὑμῶν, οὐχὶ ὡς τότε ἤμην ὑπηρετῶν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ τόπου ὑπὸ εὐθύναις ἀλλοτρίαις, ἀλλ' «ὡς ποιμὴν καὶ ἐπίσκοπος τῶν ψυχῶν» (Α' Πέτρο. 2,25), φέρων ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διὰ τὸ μέγα καὶ ἱερὸν τῆς ποιμαντορίας ἔργον.

«Ἐν τρόμῳ καὶ φόβῳ πολλῶ» (Α' Κορ. 2,3-4)

ἐπὶ τοῦ Θρόνου τούτου ἰστάμενος καὶ ἐπὶ τὴν Θεῖαν Χάριν πεποικώς, τὴν τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν, δόξαν ἀναπέμπω τῷ Θεῷ καὶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορι, ὅτι ἐν τῷ ἐλέει Αὐτοῦ ἠδύοχησεν, ἵνα ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου καταστῶ Ποιμὴν ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ, εἰς διαδοχὴν μεγάλου Ἱεράρχου, καὶ συνεχίσω ἀπὸ νέας σκοπιᾶς τὴν ποιμαντορικὴν μου μέριμναν.

Πολλὴν τὴν εὐχαριστίαν ἐκφράζω πρὸς τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον διὰ τὴν εὐμενῆ κρίσιν, τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ὁμοφώνως κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 25ης Ἰουνίου 1958.

Χάριτας ὁμολογῶ τῷ Εὐσεβεστάτῳ Βασιλεῖ καὶ τῇ Ἐθνικῇ ἡμῶν Κυβερνήσει, ὅτι ἐμὲ κανονικὸν καὶ νόμιμον Ἐπίσκοπον ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ ἀνεγνώρισεν, ὡς τὸ προαναγνωσθὲν διάταγμα ἀπεφῆματο.

Εὐχαριστῶ τοὺς προλαλήσαντας καὶ ἀγαθὰ εἰπόντας περὶ τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος (ὡς καὶ πάντας τοὺς) καὶ μετὰ δακρῶν μνείαν ποιησαμένους τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ἔργου μου.

Τὶ δὲ νὰ εἶπω διὰ τὴν ἀγάπην τῶν Σεβασμιωτάτων καὶ ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι μὴ φεισθέντες κόπων ἐπὶ τὴν νῆσον ταύτην ἦλθον, ἵνα τῆς χαρᾶς τοῦ ποιμνίου, ὑποδεχομένου τὸν Ποιμένα, μετὰσχῶσω; Ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι αἰδιος.

Ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς γενομένης πανδήμου ὑποδοχῆς, δὲν ἔχω, εἰμὴ μόνον εὐγνώμονας εὐχαριστίας νὰ ἀπευθύνω πρὸς τε τὸν Ἱερόν Κλήρον, τὴν Δημοτικὴν τοῦ Τόπου Ἀρχὴν, τὴν σχοῦσαν τὴν πρωτοβουλίαν, καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν καὶ ἰδίᾳ τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Κράτους Νομάρχην Λέσβου καὶ πάσας τὰς λοιπὰς τῆς πόλεως καὶ τῆς Νήσου Ἀρχὰς διὰ τὰς πρὸς τὸ ἐμὸν πρόσωπον καὶ τὸ ὅπερ φέρω ἀξίωμα ἀπονεμηθείσας τιμὰς. Πάντες οὗτοι, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἐξεδήλωσαν τὰ πρὸς τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἱερὰ τῆς εὐσεβείας αἰσθήματα, ἅπερ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν κατέχουσιν.

Καὶ πρὶν νὰ στρέψω τὸν λόγον μου πρὸς Ὑμᾶς, ὧ τέκνα μου ἀγαπητά, διὰ νὰ δώσω τὰς πρώτας συμβουλὰς καὶ νοουθεσίας, ἐπιτραπήτω μοι νὰ στρέψω τὴν σκέψιν μου πρὸς τὰ μαρτυρικὰ καὶ αἱματόβρεκτα μέρη τῆς Μακεδονίας, «ὅπου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον

ἔθετό με 'Επίσκοπον» (Πράξ. 20, 28) ἐν καιροῖς δυσχειμέροις, ἵνα τὴν παλαίφατον Μητρόπολιν Σι-
σαίου καὶ Σιατίστης ποιμάνω. Ἐναυλοῖ ἀνηχοῦν εἰ-
σέτι εἰς τὰ ὄτα μου οἱ θρήνοι καὶ οἱ κλαυθοὶ τοῦ λαοῦ
ἐκείνου τῆς Ἐπαρχίας «μέγαν κοπετὸν ποιησαμένον»
(Πρ. 8,2) ἐπὶ τῷ σκληρῷ ἀποχωρισμῷ ἀπὸ τοῦ Ποι-
μένος του. Τὰ δάκρυα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐρράντισαν τὸν
δρόμον μου ἀπὸ τῆς Σιατίστης μέχρι τῶν Ἀθηνῶν καὶ
ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν μέχρι τῆς Λέσβου, ἦσαν δάκρυα,
οὐχὶ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἀλλὰ λύπης καὶ ὀδύνης,
διότι ὁ λαὸς ἐκεῖνος εἶδε μετ' ἄλλους ψυχῆς, ὅτι ἀπο-
σπᾶται ἀπ' αὐτοῦ «ὁ Ποιμὴν, ὁ θεὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
ὑπὲρ τῶν προβάτων» ('Ἰωαν. 10,11), ἵνα ἄλλα πρό-
βατα ποιμάνῃ, «ἀ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς ἀλλῆς» ἐκείνης.
(Ἰωαν. 10,16). Καὶ πράγματι, ἵνα τῇ ἀληθείᾳ εἶπω,
ἐπὶ δέκα καὶ τρεῖς συναπτά ἔτη ἐποίησα τὸν λαὸν τοῦ
Κυρίου ἐν τῇ περιοχῇ ἐκείνῃ, οὐχὶ «ὡς μισθωτὸς
ποιμὴν» ('Ἰωαν. 10,12), ἀλλὰ ὡς ποιμὴν «γνώσκων
τὰ ἐμὰ πρόβατα καὶ γνωσκόμενος ὑπὸ τῶν ἐμῶν»
(Ἰωαν. 10,15), ἔτοιμος νὰ δώσω τὴν ψυχὴν μου
«ὑπὲρ τῶν ἰδίων προβάτων» ('Ἰω. 10,16). Δὲν θὰ
ἦτο ὑπερβολὴ εἰς εἶπω, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ
μακρᾶς καὶ πολυμύχθου ποιμαντορίας δὲν ἔδωκα
«νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις μου» οὐδὲ «ἔπνον τοῖς κρο-
τάφοις μου», «ἐγενόμην τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν», ἵνα
πάντας κερδίσω, τόσον κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πόνου καὶ
τῆς ὀδύνης, τὰς ὁποίας διήλθομεν μετὰ τοῦ ποιμνίου
μου, «θλιβόμενοι καὶ κακουχούμενοι» ('Εβρ. 11,38),
ὅσον καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας, καθ' ἃς ἠσχολήθην
μὲ τὸ ἱερὸν ἔργον τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ψυχικῶν
καὶ ὑλικῶν ἐρειπίων, τὰ ὁποῖα συνεσώρευον εἰς τὸν
τόπον ἐκεῖνον ὁ πόλεμος, ἡ κατοχὴ καὶ ἡ ξενοκίνητος
ἀνταρσία. Οὐδὲν ἄξιον θαυμασμοῦ ἐποίησα. Πᾶν
ὅ,τι ἐπετελέσθη, τῷ Θεῷ ἢ Χάρις, περιλαμβάνεται
εἰς τὰ πλαίσια τοῦ καθήκοντος· καὶ ὅ,τι ἐθεωρήθη
ὡς ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως ὀφείλεται εἰς τὴν δύ-
ναμιν τοῦ Θεοῦ, διότι ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος,
«οὐχ ἱκανοὶ ἔσμεν ἀφ' ἐαυτῶν λογισασθαί τι ὡς ἐξ
αὐτῶν, ἀλλ' ἡ ἰκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ.
3, 4—7). Θὰ ἀναμνησθῶμαι, μετὰ δακρύων,
τῆς ἀγάπης, τῆς μέχρι λατρείας πολλᾶκις ἐκδηλωθεί-
σης, ὅλων τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τέκνων «ἀ ἐγὼ ἐγέννησα
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ Ἐδαγγελίου» (Α' Κορ.
4, 15) καὶ θὰ ἐπικοινωνῶ νοερῶς πάντοτε μετ' αὐτῶν
ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ὅσάκις τελῶ τὴν ἀναί-
μακτον Μυσταγωγίαν· καὶ θὰ ἔχω αὐτοὺς καταγεγραμ-
μένους ἐν τῇ καρδίᾳ μου, διότι μόνον εἰς τὴν ἀνάμνησιν
τῆς ἀγάπης αὐτῶν θὰ εὐρίσκω τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν
χαρὰν ἐκ τῶν κόπων καὶ τῶν πόνων, οἱ ὁποῖοι με ἀνα-
μένουν καὶ ἐν τῇ νέα ποιμαντορίᾳ. Εἰρήνη ἐπ' αὐτούς!

Καὶ ἤδη ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου τοῦ
ιστορικοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων Χριστιαν-
ικῶν χρόνων ἐκλείσαν διακεκριμένοι Ἱεράρχαι, ἐν
οἷς Ζαχαρίας ὁ Σχολαστικός, ὁ συγγραφεὴς τῆς Ἱστο-
ρίας τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
μέχρι τοῦ 546 μ.Χ., Γεώργιος ὁ Ἅγιος, ὁ τὴν ὀρθό-
δοξον πίστιν στηρίζας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς εἰκο-
νομαχίας, Λέων ὁ Μαγνητηνός, Παρθένιος ὁ Ἐθνο-
μάρτυς, Ἱερεμίας, Καλλίνικος καὶ Κωνσταντίνος,
οἱ εἰς Πατριαρχικὸς Θρόνους ἀναβάντες, ὡς καὶ ὁ

ἐπ' ἐσχάτων διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης αὐτοῦ τὴν
'Επαρχίαν καταπλουτίσας ἀοίδιμος πνευματικὸς μου
πατὴρ Ἰάκωβος ὁ ἀπὸ Δυρραχίου, στρέφω ἐκ καθή-
κοντος ἱεροῦ εὐλαβῶς τὴν σκέψιν μου πρὸς τὸν ἀλλήστου
μνήμης Ἱεράρχην τούτον τῆς Μυτιλήνης, οὕτως ἢ
μακαρία ψυχὴ περιίπταται ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Ναοῦ
τούτου. Ὁ Κύριος ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κόσμου τού-
του διὰ νὰ εὐρῃ «ἀνάπαυσιν ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ»
(Ἀπ. 14, 13), διότι ἐργασθεὶς ὡς εἰργάσθη ὁ ἀοί-
διμος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὅπου ἢ Ἐκκλησία ἔταξεν
αὐτὸν ὡς ποιμένα, εἴτε ἐν Σμύρῃνῃ, εἴτε ἐν Δυρραχίῳ
καὶ Κορυτσᾷ, εἴτε ἐν Μυτιλήνῃ, ὅπου, μετὰ μακρῶν
καὶ πολυκόμων ποιμαντοριῶν, εὗρεν αὐτὸν ὁ θά-
νατος, διήρυσεν τὴν ζωὴν του «ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ»
(Β' Κορ. 11, 27), «ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν,
ἐν στενοχωρίαις, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀγροπνίαις, ἐν
μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ»
(Β' Κορ. 6, 3-7), παραμείνας «πιστὸς ἄχρι θανάτου»
(Ἀπ. 2, 10) εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ
τοῦ ἔθνους καὶ δημιουργήσας ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον
ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ νῆσος διὰ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ
ἀνθρωπίνου πόνου καὶ διὰ τὴν ἐξυτηρέτησιν τοῦ
ὑγινοῦς πολιτισμοῦ. Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ.

Τέκνα μου ἀγαπητά,

Ἀπευθυνόμενος τὸ πρῶτον εἰς Ὑμᾶς ὡς πνευ-
ματικὸς πατὴρ ἐκφράζω μετὰ βαθείας συγκινήσεως
τὴν χαρὰν μου, ὅτι ὁ Κύριος ἐν τῷ ἀπειρῳ αὐτοῦ ἔλεει
ἠδδόκησε νὰ καταστήσῃ ἐμὲ Ποιμένα τῆς Μυτι-
λήνης, μεθ' ἧς δεσμοὶ ἱεροὶ καὶ ἀκατάλητοι μὲ συνδέ-
ουσι. Καταφυγῶν, ὡς γνωστόν, μικρὸς τὴν ἡλικίαν
εἰς τὴν φιλόξενον ταύτην νῆσον κατὰ τὴν Μικρασιατι-
κὴν τραγωδίαν ἐκ τῶν ἀπέναντι παραλλίων τῆς Αἰ-
ολικῆς γῆς, ὅπου ἢ ἐμὴ πατρίς, ἢ πολὺκλαυστος πόλις
τῶν Κυθωνίων, καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς
μητρός μου «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» ('Εφ.
6, 4) καὶ μαθητεύσας παρὰ τοὺς πόδας σοφῶν διδα-
σκάλων ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς πόλεως Γυμνασίῳ, ἐγε-
νόμην Λέσβιος, διότι πατρίς δι' ἐμὲ ἢ Νῆσος αὕτη
ἐγένετο. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μετέπειτα σπουδὰς μου ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, τεθεὶς ὑπὸ τὴν πατρικὴν
μέριμναν Λεσβίου καθηγητοῦ, τοῦ ἀειμνήστου Γρη-
γορίου Παπαμιχαῆλ καὶ τυχῶν προστασίας ἀπὸ μέρους
Λεσβίας Μονῆς, τῆς τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, συνεδέθη
ἐτι πλείον μετὰ τῆς «Ἰμερτῆς» Νήσου, τὴν ὁποῖαν,
μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν μου, ἐπὶ δέκα καὶ ἕξ
ἔτη ὑπηρετήσα ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Γραμματέως, τοῦ
Ἱεροκήρυκος καὶ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως, μὴ φεισθεὶς κόπων καὶ μόχθων ἐν
τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος.

Χαίρω, λοιπόν, τέκνα μου ἀγαπητά, διότι εἰς τὴν
προσφιλή μου Νῆσον ἢ Θεῖα Πρόνοια ποιμένα ψυχῶν
μὲ κατέστησεν.

Θὰ ἐπιτραπῇ, ὅθεν, εἰς ἐμὲ, ἵνα κατὰ τὴν ἱερὰν
ταύτην στιγμὴν ρίψω τὸ βλέμμα μου εἰς τὰ πρόσωπα,
διότι ζητῶ νὰ ἴδω ἱερεῖς σεβασμίους, διδασκάλους
σοφοῦς, ἄνδρας πολιοῦς, ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων.
Δυστυχῶς δὲν ἀνευρίσκω ὄλους. Οἱ περισσότεροὶ ἐξ
αὐτῶν κληθέντες ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀπήλθον ἐκ τοῦ κό-

σμου τούτου καταλιπόντες «μνήμην αγαθήν», «ὄνομα τιμιον τοῦ ἐκδηγήσασθαι ἐπαίνους». Ἐπεκτείνων τὴν ἔρευναν, ζητῶ νὰ ἴδω καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα ἐκ τοῦ κύκλου τῶν παλαιῶν φίλων καὶ συνεργατῶν. Καὶ πάλιν δὲν τοὺς εὐρίσκω ὄλους, διότι καὶ ἐξ αὐτῶν ἐγκατέλειψαν ἱκανοὶ προῶτως τὸν πρόσκαιρον κόσμον καὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν χώραν τῆς αἰωνιότητος. Κύριος ἀναπαύσαι αὐτούς. Ἐδνωμονῶ τὸν Θεόν, ὅτι μοι ἐπεφύλαξε τὴν χαρὰν νὰ ἔχω ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ὡς εὐλογία, πρόσωπον σεβαστὸν καὶ γλυκύτατον, τὴν προσφιλή μου μητέρα, ἡ ὁποία παρισταμένη ἐνταῦθα παρακολουθεῖ μετὰ δέους ἱεροῦ τὰ σήμερον τελούμενα. Ἐτι περισσότερον ἐπεκτείνων τὴν ἔρευναν, βλέπω μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς φίλους καὶ συμμαθητὰς παλαιούς, τῇ ἰδίᾳ περίπου ἡλικίᾳ ἱσταμένους, φέροντας ὡσπερ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ πρόσωπον τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ χρόνου καὶ κατέχοντας θέσιν ἡγετικὴν εἰς τὴν κοινωνίαν. Μεγάλῃ ἡ χαρὰ μου ἐπὶ τῇ ἐγγυῇ συνεργασίᾳ. «Δώη αὐτοῖς ὁ Κύριος δύναμιν καὶ σύνεσιν ἐν πᾶσιν» (Β' Τιμ. 2, 7).

Ἡ ἀποστολή, τὴν ὁποίαν ἔχω νὰ ἐπιτελέσω ὡς Ἀρχιερεὺς καὶ ὡς προϊστάμενος τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ λοιπῶν εὐαγῶν Ἰδρυμάτων, εἶναι βαρεῖα καὶ αἰ εὐθύναι, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνω ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶναι μεγάλαι. Ἐχω ὁμως πλήρη τὴν συνείδησιν τῆς ἠθικῆς κρίσεως, ἥτις μαστίζει σήμερον τὰς Κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, ὡς καὶ τοῦ σωτηρίου ἔργου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ ἐπαπειλουμένου οἰκουμένην κακοῦ· διότι πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν ἄνθρωπον κοινωνικὰ προβλήματα δέον νὰ ἐπιλυθοῦν συμφώνως πρὸς τὸ ὑγιὲς πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως, ὡς ἀπαιτοῦν, δηλονότι, αἱ αἰώνια καὶ ἀκατάλυτοι ἀρχαὶ τῆς ἀγάπης, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, διὰ τὴν θεμελιώσιν τῶν ὁποίων «Χριστὸς ἀπέθανεν» (Ρωμ. 5, 8). Τὸ ἔργον εἶναι δύσκολον. Δὲν ἀποδυσπετῶ ἐν τούτοις. Ὁ Παντοδύναμος Θεός, ὁ ὁποῖος με ἐβοήθησε μέχρι τοῦδε, θὰ με ἐνισχύσῃ καὶ εἰς τὴν νέαν διακονίαν. Ἐἴη τὸ ὄνομα Αὐτοῦ εὐλογημένον.

Μετὰ τὸν Θεὸν πέποιθα εἰς τὴν συνεργασίαν τοῦ ἱεροῦ Κλήρον, τῶν διοικουσῶν τὰ Ἰδρύματα Ἐπιτροπῶν, τὴν συναντίληψιν καὶ προθυμίαν τῶν Ἀρχῶν τοῦ τόπου, τῶν ταγῶν τῶν Κοινοτήτων καὶ τοῦ πιστοῦ καὶ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς πόλεως καὶ τῆς Ἐπαρχίας, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου καθοσιῶ ἑμαντὸν ἀπὸ σήμερον.

Ἐχω ὑποχρέωσιν νὰ θέσω εἰς διαρκῆ κίνησιν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπραξα καὶ ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ νὰ ἐργασθῶ μετὰ ζήλου ἱεροῦ «πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 4, 12), εἰς ἀξίησιν ἀρετῆς καὶ τελειότητος, «προσέχων ἑμαντῶ καὶ παντὶ τῷ Ποιμνίῳ, ἐν ᾧ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετό με Ἐπίσκοπον, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 20, 28), προφυλάττων αὐτὸ «ἀπὸ τῶν βαρεῖς λόκους» (Πράξ. 20, 29) καὶ «ἀπὸ τῶν λαλοῦντας διεστραμμένα» (Πράξ. 20, 30), διότι οἱ τοιοῦτοι «οὐ δουλεύουσι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἀλλὰ τῇ ἐαυτῶν κοιλίᾳ καὶ διὰ

τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀνάκων» (Ρωμ. 16, 18).

Κύριον μέλημά μου θὰ εἶναι ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγωγή τῶν Χριστιανῶν, ὅς μοι ἐνεπιστεύθη ἡ Ἐκκλησία. Διὰ τοῦ πικροῦ κηρύγματος, οργανουμένου ἐπὶ συγχρόνως βάσεων, διὰ τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς Θείας Μεταλήψεως καὶ τῶν ἄλλων ἁγιαστικῶν μέσων, δι' ὧν μεταδίδεται εἰς τοὺς πιστοὺς ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ δικαιοῦσα, ἡ ἀγιάζουσα, ἡ σώζουσα αὐτούς, ὁ Χριστιανὸς θὰ ὀδηγηθῇ εἰς νομὰς σωτηρίου. Δὲν ἀρκεῖ ὁμως ἡ συγχρῆ ἐξ ἀπλῆς συνηθείας φοίτησις εἰς τοὺς Ναοὺς καὶ ἡ τοπικὴ ἀκρόασις τοῦ Θείου λόγου καὶ ἡ ἄνευ προπαρασκευῆς προσέλευσις εἰς τὰ ἱερὰ Μυστήρια. Ἀπαραίτητος εἶναι ἡ μετ' εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ παράστασις τοῦ πιστοῦ εἰς τὸν Ναόν, ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τὸ σπουδαιότερον πάντων ἡ ἐφαρμογὴ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἐθαγγελίου, τὸ ὁποῖον «δύναμις Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι» (Ρωμ. 1, 16). «Γίνεσθε ποιηταὶ λόγου μὴ μόνον ἀκροαταί, παραλογιζόμενοι ἑαυτοὺς» (Ἰακ. 1, 22), παραγγέλλει ὁ Ἀδελφόθεος. «Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτὸν καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἔργου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω» (Α' Κορ. 11, 28), τονίζει ἰδιαίτερος ὁ μακάριος Παῦλος. Τὸν Θεὸν δέον νὰ λατρεύομεν «μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας» (Ἐβρ. 12, 28), λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς. Ἀυστηρῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, κατὰ μέγα μέρος, δὲν ἔχει ἀποκτήσει εἰσέτι σαφῆ συνείδησιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἱεροῦ σκοποῦ καὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς ἁγίας ἡμῶν Θρησκείας, καὶ δι' αὐτὸ οἱ πλείστοι τῶν Χριστιανῶν περιορίζονται μόνον εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς λατρείας, ἀδιαφοροῦντες, ἐξ ἀγνοίας ἴσως, διὰ τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν οὐσίαν τῆς Θρησκείας. Ἡ τυπολατρεία καὶ ἡ ὑποκρισία εἶναι κακὸν μέγιστον. Ὁ Κύριος κατεδίκασεν ἀφοτῆτως με καυστικὸς λόγους, ὅταν ὤμιλει ἐναντίον τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, τοὺς ὁποίους παρωμοίωσε πρὸς «τάφους κεκοιμημένους, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας» (Ματθ. 23, 27). Ἰδιαίτερον προσάθειαν θὰ καταβάλω, διὰ νὰ διαφωτίσω τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς Ἐπαρχίας μου εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν κηρύκων τοῦ Θείου λόγου. Ὁ πόθος μου, ὁ σκοπός, τὸ ὄνειρόν μου, Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εἶναι νὰ χειραγωγῆσω ὑμᾶς κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ γνησίου, τοῦ ὑγιοῦς πνεύματος τῆς ὡραίας Θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ, νὰ δημιουργήσωμεν ἀληθεῖς Χριστιανοὺς «ἀξιους τῆς κλήσεως αὐτῶν», (Ἐφ. 4, 1) ἔχοντας πεφωτισμένην τὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Θρησκείας καὶ ἐκπέμποντας ἐκ τῆς καρδίας αὐτῶν τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, μίαν ἀγάπην καθαρὰν, πραγματικὴν, ἄδολον, ἀνόθευτον, ὅπως τὴν ἐδίδαξεν ὁ Κύριος, τὴν ἀγάπην ἐκείνην, ἥτις «πάντα στέγει, πάντα πιστεῖει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει» (Α' Κορ. 13, 7), τὴν ἀγάπην ἐκείνην, ἄνευ τῆς ὁποίας καὶ αἱ ἀγαθότεραι προθέσεις μαραινόνται καὶ τὰ ὑψηλότερα ἰδανικὰ ἀποτυγχάνουν. Ἐνθουμηθῆτε τοὺς λόγους τοῦ Ἐθαγγελίου «Πᾶσα

βασιλεία μερισθείσα καθ' ἑαυτὴν ἔρημοῦται, καὶ πᾶσα πόλις ἢ οἰκία μερισθείσα καθ' ἑαυτὴν οὐ σταθήσεται» (Ματθ. 12, 25). Δι' αὐτῶν τῶν λόγων ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὰς καταστρεπτικὰς συνεπειὰς τοῦ διχασμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως ὡς καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ τῆς ἐκ ταύτης προερχομένης ὁμοιοῦσας διὰ τὸ κοινὸν συμφέρον καὶ τὴν ὑπαρξίν καὶ πρόοδον πάσης ἀνθρωπίνης Κοινωνίας. Ἀκριβῶς δὲ δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν Χριστιανῶν, τονίζων «εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε» (Γαλ. 5, 15).

Ἰδιαιτέρως θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τὸ ζήτημα τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγωγῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ νέα γενεὰ πρέπει νὰ ἐκτραφῇ Χριστιανικῶς καὶ Ἑλληνοπρεπῶς. Πρὸς τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητος ἡ συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Σχολείου καὶ τῆς οἰκογενείας. Ἡ Μητρόπολις ἡμῶν θὰ προσέξῃ ὄλως ἰδιαιτέρως τὰ κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ πρὸς τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ χρησιμοποιοῦσα τοὺς δυναμένους ἐκ τῶν κληρικῶν νὰ διδάξωσι καὶ ἐκ τῶν λειτουργῶν τῆς Στοιχειώδους καὶ Μέσης ἐκπαίδευσσεως ἐκείνους, οἵτινες θὰ θελήσωσι, ὑπὸ τὴν κατεύθυνσιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, νὰ βοηθήσωσι τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ ἐπικαλεσθῶ δὲ τὴν ἠθικὴν ἀρωγὴν τῶν γονέων, τῶν κηδεμόνων καὶ τῆς Κοινωνίας ὅλης. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ἐδαγγελίου εἶναι αἰώνιαι καὶ ἀκατάλυτοι καὶ προσεῖται εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ εἰς οἰονδήποτε καθεστῶς. Ἐπομένως πρέπει νὰ ἀποτελέσωσι τὴν βάσιν διὰ τὴν παιδαγωγίαν τῆς νέας γενεᾶς. «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. 13, 8).

Ὁ Ἱερός Κλήρος, ἀνηνούμενος εἰς ὃ πεδῖον πρέπει νὰ ἴσταται, δύνανται νὰ διαδραματίσῃ σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἠθικὴν ἀναστροφὴν τῆς Κοινωνίας ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἐπισκόπου. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ πεπαιδευμένων καὶ ἐναρέτους κληρικών, «τῆ σπουδῇ μὴ ὀκνηροῦς, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ ἰσχύει ὑπομένοντες, τῇ προσεσχῇ προσκαρτεροῦντες» (Ρωμ. 12, 11-13), «τύπους τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πίστει, ἐν ἀγνοίᾳ» (Α'. Τιμ. 4, 12), «μὴ ἀσθάδεις, μὴ ὀργίλους, μὴ παροίνους, μὴ πλήκτας, μὴ αἰσχροκερδεῖς, ἀλλὰ φιλοξένους, φιλαγάθους, σώφρονες, δίκαιοι, δυνατοὺς εἰς τὸ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν» (Τίτ. 1, 7-8). Ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνωρίζω, ὅτι ὁ Ἱερός Κλήρος τῆς Ἐπαρχίας ἐπιθυμεῖ διακαῶς νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας καὶ καταβάλλει λίαν ἀξέλεπαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐξύψωσίν του. Τὴν προσπάθειαν ταύτην θὰ ἐνισχύσω δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων καὶ διὰ παντὸς μέσου ἐνδεικνυμένου ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Πάντες θὰ τύχωσι τῆς ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ φροντίδος, διότι εἶναι «οἱ συνεργοὶ ἡμῶν ἐν Χριστῷ» (Ρωμ. 16, 9), «οἱ συλλειτουργοὶ καὶ οἱ συμπρεσβύτεροι» (Α'. Πέτρ. 5, 1). Ἀπὸ ὅλων δὲ ἐν θὰ ζητήσωμεν: Τὴν ἀσθηρὰν κατὰ Χριστὸν βίωσιν, καὶ πρὸς τοῦτο θὰ δώσω πρῶτος ἐγὼ τὸ παράδειγμα. Εἰς οὐδεμίαν ἀπολύτως χειροτονίαν θὰ

προβῶ καὶ οὐδεμίαν παρ' οὐδενὸς σύστασιν θὰ δεχθῶ, ἐὰν μὴ πρῶτον μορφώσω προσωπικὴν γνώμην περὶ τῆς ἠθικῆς ἀξίας τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἄλλωστὲ, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου, πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὰ ἄλλα προσόντα, ἅτινα οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ οἱ Νόμοι τοῦ Κράτους ὀρίζουσιν. «Χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἀμαρτίας ἄλλοτρίαις» (Α' Τιμ. 5, 22), παραγγέλλει τοῖς Ἐπισκόποις ὁ Ἀπόστολος.

Οἱ πτωχοὶ, τὰ ὄρφανά, οἱ γέροντες, οἱ ἄποροι ἀσθενεῖς, οἱ ἄποροι μαθηταί, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ ἀριστεύουν, δὲν δύνανται νὰ συνεχίσουν τὰς σπουδὰς των λόγῳ πενίας, καὶ οἱ ὁποσδήποτε πάσχοντες καὶ ἀδικούμενοι θὰ ἀποτελέσωσι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἰδιαιτέρας ποιμαντορικῆς φροντίδος μου. Πρὸς τοῦτο θὰ συνεργασθῶ μετὰ τῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν καὶ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλῶν τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ Ἐπαρχίᾳ λειτουργούντων Φιλανθρωπικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν Ἰδρυμάτων διὰ τὴν βελτίωσιν, ἀνάπτυξιν καὶ ἀξιοποίησιν τοῦ ἱεροῦ ἔργου τῆς ὀργανωμένης φιλανθρωπίας, ὡς ἀπαιτοῦν αἱ σύγχρονοι ἀνάγκαι τοῦ λαοῦ, κρατῶν ἀσθηρῶς τὴν παράδοσιν τοῦ τόπου, διότι ἡ Μυτιλήνη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν πόλεων τοῦ ὀποδοῦλου Γένους, ἡ ὁποία ἠξιώθη νὰ ἀποκτήσῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἄλωσιν Νοσοκομεῖον, ὡς Ἰδρυμα τοῦ τόπου ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ξενοδοχεῖο», διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ὁποίου πάντες, πλούσιοι καὶ εὐποροὶ καὶ αὐτοὶ οἱ πένητες ἐθεώρουν ὑποχρέωσιν ἱερὰν νὰ ἀναγράψωσι εἰς τὴν διαθήκην των ἀνάλογον εἰσφορὰν. Κατέχω καλῶς τὴν ἱστορίαν τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων τῆς πόλεως καὶ ἐλυπήθην σφόδρα, ὅταν ἤκουσα ὅτι κατηργήθη ὁ θεσμὸς τοῦ Ἀδελφάτου, τὸ ὁποῖον περιέκλειε ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς φιλανθρωπίας τοῦ τόπου καὶ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύναντο οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα νὰ μετέχωσι καὶ εἰς τὴν συντήρησιν καὶ εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον βεβαίως ὁ θεσμὸς οὗτος θὰ ἐλειτοῦργει ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτοῦ, ὡς οἱ πατέρες ἡμῶν εἶχον καθορίσει. Κλείων τὸ κεφάλαιον ταῦτο τῆς φιλανθρωπίας, ἴσταμαι μετ' εὐλαβείας ἐνώπιον τῆς πλειάδος τῶν Μεγάλων Ἐδεργετῶν τοῦ τόπου, ἐκείνων, οἵτινες «ἀφθόνως ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀρετὴν», ἵνα εἴπω κατὰ Πλάτωνα, προσέφερον καὶ κόπους καὶ πόνο καὶ πλοῦτην καὶ σοφίαν ὑπὲρ τῆς παιδείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ τόπου. «Εἴη τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐν ἐδλογίαις, τὰ ὅσα αὐτῶν ἀναθάλοι ἐκ τοῦ τόπου αὐτῶν» (Σοφ. Σειράχ 46, 12).

Δὲν λησμονῶ καὶ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑποχρεώσεις μου. Ὡς Ἑλλήν Ἱεράρχης ὀφείλω νὰ λάβω θέσιν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τοῦ Ἐθνους, ὡς ἔπραξα καὶ εἰς Μακεδονίαν, καὶ νὰ ὑπηρετήσω τοὺς ἰδιαιτέρους Ἐθνικὸς σκοποὺς, τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ εἰς τὴν Νῆσον Λέσβον ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἀκολουθοῦσα τὴν παράδοσίν της. Καὶ πρὸς τοῦτο ποιοῦμαι πρὸς πάντας ὑμᾶς θερμὴν, θερμοτάτην, ἔκκλησιν. Νὰ διατηρήσῃτε ἀκεραίαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα, διότι αὕτη εἶναι ἡ ὠραιότερα καὶ ἡ ἐνδοξότερα Πατρίς ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ πρὸς χάριν αὐτῆς, παρακαλῶ, νὰ παραμερίσωμεν τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση εἴτε προσωπικά, εἴτε Κοινοτικά, εἴτε κομματικά καὶ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ

Τὸ Μέγα Μυστήριον τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανικοῦ Κηρύγματος καὶ τὸ κέντρον τοῦ Θείου ἔργου τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἀνθρώπων. Αἰῶνες μελετῶν καὶ θεολογικῶν σκέψεων ἐπέτρεψαν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰς διαφόρους ἐκφάνσεις τοῦ μοναδικοῦ τούτου Μυστηρίου. Ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς εἶναι, ὑπεράνω ὅλων, αὐτὸ ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐθεώρουν, διόλου, τὸν δρόμον τοῦ Σταυροῦ, ὡς μίαν μαρτυρικὴν ἄνοδον, ἀλλ' ὡς ἓνα θριαμβευτικὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον νικητῆς διέτρεξεν ὁ Κύριος, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὸν Σταυρόν, σύμβολον τῆς νίκης ταύτης. Εἰς τὴν Χριστιανικὴν, ὅμως, συνείδησιν διετηρήθη καὶ μία ἄλλη

ἀποψὶς τοῦ μυστηρίου τούτου, ἡ συμβολικὴ ἔκφρασις του, ἡ συσχέτισις τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδοιπορίας τοῦ Σταυροῦ πρὸς τὸν ἰδικόν μας πόνον, πρὸς τὴν μαρτυρικὴν ὀδοιπορίαν τῆς ζωῆς μας, πρὸς τὸν σταυρόν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὅλοι φέρομεν, ἀκολουθοῦντες, σχεδόν, τὸν ἴδιον δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐχάραξεν ὁ Πρωτομάρτυς καὶ Πρωταθλητῆς Κύριος.

νὰ ἀποβάλωμεν, κατὰ τὴν προταγὴν τοῦ Ἀποστόλου, «τὰς ἐχθρας, τὰς ἐριδας, τοὺς θυμούς, τὰς ἐριθείας, τὰς διχοστασίας, τοὺς φθόνους, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις» (Γαλ. 5, 20), ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ διχόνοια καὶ πόλεις μεγάλας κατέστρεψεν καὶ λαοὺς ὀλοκλήρους ἐξηφάνισεν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς κλασσικοὺς χρόνους ὑπῆρξε τὸ πανσεβασμιον ἴκνον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ μετέδωκεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὰ φῶτα, πρέπει νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῆς μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν τῆς Ὑψηλίου, συμβάλλουσα εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ νέου κόσμου. Πρὸς τοῦτο ἂς ἐνωθῶμεν καὶ ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς Χριστιανοὶ «βαστάζοντες ἀλλήλων τὰ βάρη» (Γαλ. 6, 2), καὶ ἂς προσφέρωμεν ἕκαστος λίθον ἢ λιθάριον διὰ νὰ ὀλοκληρώσωμεν τὸ Ἐθνικὸν οἰκοδόμημα, μὴ ἀπελπίζομενοι ἐκ τῆς κρατοῦσης ἀθλιότητος καὶ τῆς προσγιγνομένης ἀδικίας ἀπὸ μέρους τῶν μεγάλων καὶ τῶν ἰσχυρῶν, διότι, ὡς γνωστόν, ὁ θρίαμβος τῆς ἀδικίας εἶναι πάντοτε προσωρινός καὶ οὐδέποτε ἀπετέλεσε κατὰστασιν μόνιμον εἰς τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εἰς τὸ τέρμα τοῦ λόγου ἀφικόμενος τοῦτο τονίζω. Τόσον ἐγὼ ὡς Ποιμῆν, ὅσον καὶ ὑμεῖς ὡς Ποιμνιον, ἐμφοροῦμενοι ἀπὸ τὴν αὐτὴν πίστιν, ἀπὸ τὰ αὐτὰ ἰδανικά, ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, ἂς συνεργασθῶμεν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς συμπορίας καὶ τῆς τελειότητος, δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐγὼ ἀγαπῶ ὑμᾶς καὶ σεῖς ἐμέ. Ὁ σύνδεσμος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν μεταξὺ Ποιμένου καὶ Ποιμνίου δὲν φέρει πολλάκις τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Χρειάζεται ἀπαραιτήτως νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἀγάπη καὶ μεταξὺ ὑμῶν τῶν ποιμαινομένων. Τότε μόνον θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐνότης, τότε θὰ ἀνατείλων ἡμέραι καλά καὶ δι' ἡμᾶς προσωπικῶς καὶ διὰ τὴν ὠραίαν Νῆσον μας, διότι ὅπου ἀγάπη ἐκεῖ καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Τὸ λοιπόν, Ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτιζέσθε παρακαλεῖσθε, εἰρηνεύετε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ἡμῶν. Ἀμήν. (Β'. Κορ. 13, 11).

Θάνατος καὶ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μυστήριον, τὸ ἄφατον μυστήριον τῆς Ἀπολυτρώσεως. Εἶναι συγχρόνως καὶ τὸ μυστήριον ἐκεῖνο τῆς μεταβάσεως τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὸν Πατέρα του, ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ Σωτήρος, ἡ μετάβασις ὅλων τῶν πιστῶν ἐκ τῆς παρουσίας ζωῆς τῆς ἀμαρτίας εἰς τὴν ζωὴν τῆς χάριτος καὶ τῆς δόξης.

Ἐκ τοῦ μυστηρίου τούτου, τοῦ τόσον πλουσίου εἰς σωτήρια ἀποτελέσματα, εἰς διδάγματα καὶ εἰς ἐκφάνσεις, μίαν καὶ μόνην πτυχὴν αὐτοῦ ἀναπτύσσομεν διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου, τὴν πτυχὴν ἐκεῖνην, ἥτις ἐμφανίζει τὴν σχέσιν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τῆς Δόξης αὐτοῦ.

Εἰς τοὺς πορευομένους εἰς Ἐμμαοὺς μαθητάς, τοὺς τόσον ἀναστατωμένους εἰς τὴν πίστιν, λόγῳ τῶν τραγικῶν γεγονότων τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ ἐμφανισθεὶς εἰς αὐτοὺς Κύριος ὑπενθύμισεν: «Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;» (Λουκ. 24, 26).

Αὐτὴ ἡ δόξα, δόξα Θεοῦ, δόξα Χριστοῦ, ἰδικὴ μας μελλοντικὴ δόξα, δὲν κατέχει, ἴσως, εἰς τὴν σκέψιν μας μίαν σοβαρὰν θέσιν. Ἐὰν θὰ ἦτο δυνατὸν τὸ βλέμμα μας νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτὸ τὸ ὅλον τῆς χριστιανικῆς δόξης, πόσον ἡ ζωὴ μας θὰ ἦτο διαφορετικὴ, πόσον εὐκόλως θὰ ἠδυναμέθα ν' ἀντικρύσωμεν τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο φῶς, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ὁποῖου αἱ δοκιμασίαι καὶ αἱ μέριμναι τῆς θνητῆς φύσεώς μας θὰ μᾶς ἐνεφανίζοντο ὡς ἐλαφρὰ ὀμίχλη μιᾶς ὑπερόχου αὐγῆς. «Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρόν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν» (Β' Κορινθ. 4, 17).

Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ δόξα, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν ὁ Κύριος διὰ τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ, πρέπει νὰ λάβωμεν γνώσιν τῆς Βιβλικῆς ἐννοίας τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἑβραϊκὴ λέξις, ἥτις τὴν ἐξωτερικεῦει προέρχεται ἐκ μιᾶς ρίζης, ἥτις σημαίνει «βάρος». Εἶναι ἡ ρίζα αὕτη ἐκδηλωτικὴ τοῦ ὄντολογικοῦ βάρους τοῦ Θεοῦ εἶναι, δι' αὐτὸ δὲ εἰς τὴν Γραφὴν «ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ» προσδιορίζει τὴν Θεῖαν αὐτὴν ἀμετάδοτον Οὐσίαν, ἥτις ἐκδηλοῦται εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ θαυμάτων καὶ ἔργων δυνάμεως, διὰ τοιούτων σημείων προκαλούντων μίαν λατρείαν, μίαν ὁμολογίαν δόξης καὶ ἐγκωμίων. Ἰδοῦ, διατί, ὁ Χριστὸς ἀπηθύθη σκληρὰν μομφὴν ἐναντίον ἐκεῖνων, οἵτινες ἠρνήθησαν νὰ πιστεῦσαν εἰς αὐτόν. «Πῶς δύνασθε ὑμεῖς πιστεῦσαι, δόξαν παρ' ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ ζητεῖτε; (Ἰωάν. 5, 44).

Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ μᾶς μεταδοθῆ διὰ μιᾶς φιλανθρώπου δωρεᾶς Του. Δυνάμεθα νὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς μέτοχοι αὐτοῦ τοῦ ἀρρήτου Θεοῦ ἀγαθοῦ. Καθὼς γράφει ὁ Ἀπόστολος «ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτρίζομενοι τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν» (Β' Κορ. 3,18). Ἀλλὰ τὴν δόξαν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ μόνον διὰ τοῦ Χριστοῦ δυνάμεθα νὰ τὴν πλησιάσωμεν. Εἴμεθα ἀκληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἴπερ συμπάσχουμεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν» (Ρωμ. 8,17). Ἀκριβῶς δὲ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὀφείλομεν νὰ μελετῶμεν καὶ νὰ ἐμβαθύνωμεν τὸ μυστήριον τῶν ἐκουσίων ταπεινώσεων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς Του, καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς Βασιλείας καὶ τοῦ θριάμβου αὐτοῦ. Εἰς τοῦτο μᾶς προσκαλεῖ ἡ ὥραία αὐτὴ δέησις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Δώη ὑμῖν πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ, πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ἡμῶν, εἰς τὸ εἰδέναι ὑμᾶς τίς ἐστὶν ἡ ἐλπίς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις, καὶ τί τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἣν ἐνήργηκεν ἐν τῷ Χριστῷ ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν καὶ καθίσας ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. 1,18-20). Ἐπραγματοποιήθη δὲ ἡ ὑπέροχος αὐτὴ ὑψωσις, τότε μόνον, ὅτε προηγήθησαν αἱ ταπεινώσεις καὶ αἱ δοκιμασίαι τοῦ Πάθους. Ἰδοῦ, διατὶ ἐπιβάλλεται νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν σχέσιν, ἣτις ὑφίσταται μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο φάσεων τοῦ μυστηρίου τούτου τῆς Ἀπολυτρώσεως.

*

Εἰς τὰ Συνοπτικὰ Εὐαγγέλια ὁ Κύριος, συχνά, ὑπαινίσσεται καὶ ἀναγγέλλει εἰς τοὺς μαθητὰς του τὸ μελλοντικὸν Πάθος του, μετὰ τοῦ ὁποίου, πάντοτε, συνδέει καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς Ἀναστάσεώς του, ὡς ἀποτελοῦσης, εἰς ἴσῃν μοῖραν μετ' αὐτοῦ, μέρος τῆς ἀποστολῆς του εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὰ Εὐαγγελικὰ χωρία Ματθ. 20, 17-18, Μάρκ. 10,32, καὶ Λουκ. 18, 31-34, ἐμφανίζεται καθαρῶς ὅτι, τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προπαρασκευασθὲν ἐκ μακροῦ χρόνου Μεσσιανικὸν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐξεδηλώθη εἰς τὰς Γραφάς, περιεῖχε δύο διαδοχικὰς φάσεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μυστηρίου, τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς ἐπιβεβαιώνει τοῦτο εἰς τοὺς Μαθητὰς του κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Ἀναστάσεώς του. «Οὗτοι οἱ λόγοι μου οὐς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὦν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως καὶ τοῖς Προφῆταις καὶ Ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ. Τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς· καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὅτι οὕτως γέγραπται παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν εἰς ἅφεςιν ἁμαρτιῶν.....» (Λουκ. 24, 44-47). Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἐνδιατρίβει εἰδικῶς εἰς τὸ νὰ καταδείξῃ ὅτι ὁ Κύριος ἐπρόκειτο διὰ τοῦ Πάθους του νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ.

Ὁλόκληρον τὸ πρῶτον Ἀποστολικὸν κήρυγμα εἶχεν ὡς κέντρον τὴν εἰδησιν αὐτὴν τοῦ Θανάτου καὶ

τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς τεκμήριον τῆς σωτηρίας. Ἰδίως ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐπιμένει ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Θεὸς «Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὅστις ἐδόξασεν τὸν Παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς μὲν παρεδώκατε καὶ ἠρνήσασθε κατὰ πρόσωπον Πιλάτου» (Πράξ. 3,13), καὶ ἐπαναλαμβάνει ὅτι «ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ἡμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. Τοῦτον ὁ Θεὸς Ἀρχηγὸν καὶ Σωτῆρα ὑψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἄφεςιν ἁμαρτιῶν...» (Πράξ. 5, 30-31) καὶ τονίζει ὅτι πρέπει νὰ γίνωμεν κοινωνοὶ τῶν παθημάτων τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ χαρῶμεν τὴν ἀποκάλυψιν τῆς δόξης αὐτοῦ: «καθὼς κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν χεῖρατε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι» (Α' Πέτρ. 4,13).

Ἐπὶ τοῦ Μυστηρίου τούτου τῆς Ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς συνδέσεως τῶν δύο φάσεων του, τούτέστι τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς δόξης, πληρεστέραν ἐννοιαν μᾶς δίδουν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Κατὰ τὴν ὀπτικὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ἡ σταδιοδρομία τοῦ Κυρίου ἐξελισσεται ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἀπ' ἐκείνης τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ὡς Λόγος προϋπάρχων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἕως τῆς δόξης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐκ νέου ἐκ τοῦ Πατρὸς, κατὰ τὴν ὀριστικὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ πλησίον Του, ἐνδεδυμένου τὴν ἰδικὴν μας ἀνθρωπίνην φύσιν. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο πόλων τοποθετεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου. Κατὰ διαφορετικὸν τρόπον πρὸς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις ἀντιτάσσει πρὸς τῆς Ἀναστάσεως καὶ μετ' αὐτὴν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποκαλεῖ «ὁ Χριστὸς κατὰ Σάρκα» καὶ «ὁ Χριστὸς κατὰ Πνεῦμα», ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης προσανατολίζει καὶ συγκεντρώνει τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν τοῦ Κυρίου εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀποκαλεῖ «ἡ ὥρα μου». — Ἡ ὥρα τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας, ἡ «ὥρα» τῆς διαβάσεώς του ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῆς μεταβάσεώς του εἰς τὸν Πατέρα του, ἣτις συσχετίζεται, συγχρόνως, πρὸς ἐκείνην τοῦ θανάτου καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ. «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει» (Ἰωάν. 12,24-25).

Εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θεῖαν ὑψωσιν, σημειοῦται ἤδη ἡ ὑψωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἣτις καθίσταται πηγὴ σωτηρίας εἰς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες θὰ πιστεύσουν εἰς αὐτήν. Ἡ Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι, παρά, ἡ ἔξοδος, ἡ ὑπέροχος ἐξέλιξις αὐτοῦ τοῦ κεντρικοῦ θέματος τῆς Μεσσιανικῆς σκέψεως. «Πάτερ ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα ὁ Υἱὸς δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἔξουσιαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σὺ Πάτερ, παρά σε-

ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΝ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΕΡΓΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΝ

Κατά τὰ τελευταῖα ἔτη ἤρχισεν ἐκδηλούμενον ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Πολιτείας διὰ τὸ "Ἅγιον" Ὄρος. Πολλὰ ἔγιναν, πολλὰ γίνονται καὶ πολλὰ θὰ γίνουν, τὰ ὁποῖα θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀξιοποίησίν του.

"Ὅλοι ἀναγνωρίζουν, ὅτι τὸ "Ἅγιον" Ὄρος εἶναι ἱερὰ παρακαταθήκη τοῦ Γένους· καὶ ὡς ἐκ τούτου ὄχι μόνον πρέπει νὰ διατηρηθῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναπτυχθῆ, διὰ νὰ ἀποδώσῃ πνευματικούς καρπούς.

Λόγω τῆς μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μοναχῶν, ὡς πρῶτον μέλημα ἐτέθη τὸ τῆς ἐπανδρώσεως αὐτοῦ.

Εἰς τὸ "Ἅγιον" Ὄρος δὲν ἐγκαταβιοῦν σήμερον περισσότεροι τῶν 2100 μοναχῶν συνολικῶς. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν εἶναι βεβαίως πολὺ μικρὸς—ὕπῆρξαν ἔποχαί, κατὰ τὰς ὁποίας εἰς τὸ "Ἅγιον" Ὄρος ἐγκαταβίουν πολὺ ὀλιγώτεροι —, ὅμως οἱ περισσότεροι εἶναι σήμερον προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν.

Κατεβλήθησαν ἐπίμονοι προσπάθειαι πρὸς βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν διοικήσεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν ὄρων τῆς εἰς αὐτάς καὶ τὰ λοιπὰ σεμνεῖα διαβιώσεως, ὡς καὶ διὰ τὴν δημιουργίαν εὐνοϊκῆς ἀτμοσφαιρας, ἥτις ν' ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἔφεσιν — τὴν σπανάτως σήμερον παρατηροῦμεν — πρὸς μονασμὸν. Ἐλήφθησαν διάφορα μέτρα πρὸς προσέλκυσιν νέων. Καταπολεμεῖται συ-

στηματικῶς ἡ δυσφήμισις τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τ.ἔ. αἱ ἐμφανιζόμεναι παραποιήσεις καὶ γενικεύσεις μεμονωμένων ἀτυχῶν περιστατικῶν. Καταπολεμεῖται κατὰ τὸ δυνατόν, μετὰ διοικητικὰ καὶ μετὰ ἐνεργείας παρὰ τῆ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἡ διαρροὴ Ἁγιορειτῶν μοναχῶν.

Ἡ ἀκόλουθουμένη πολιτικὴ ἀρχίζει ν' ἀποδίδῃ ὡς πρὸς τὴν ἀνανέωσιν τῶν στελεχῶν. Ἦδη παρατηρεῖται, ἀπὸ τινος προσέλευσις νέων εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Δυστυχῶς δὲν μένουν ἐξ αὐτῶν ὅσοι θὰ ἠθέλαμεν. Τοῦτο ὅμως ὀφείλεται εἰς λόγους περισσώτερον ἐσω-μοναστηριακούς καὶ πνευματικούς. Πάντως αἱ Ἱ. Μοναὶ Μ. Λαύρας, Ἀγ. Παύλου, Διονυσίου, Γρηγορίου κ.ἄ. ἔχουν σήμερον ἀρκετοὺς νέους (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ παρελθόν).

Ἐπανιδρύθη ἡ Ἀθωνιάς Σχολή, ἥτις ἤρξατο λειτουργοῦσα κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1953 ἐπὶ τελείως νέων βάσεων, μετὰ κατάλληλον Καθηγητικὸν προσωπικόν. Καταβάλλεται συστηματικὴ προσπάθεια καλλιέργειας τῆς μοναχικῆς ἰδέας, ἥς οἱ καρποὶ καταφαίνονται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι μέχρι τοῦδε πολέμιοι τῆς Σχολῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μεταβάλλονταν εἰς θιασώτας τῆς. Ἐν γένει, αἱ προοπτικαὶ εἶναι λίαν ἐνθαρρυντικαί. Ἦδη ἀρκετοὶ (διὰ τὴν ἀρχὴν) ἐκ τῶν τροφίμων ἐκάρησαν μοναχοί.

αυτῷ τῆ δόξῃ ἢ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί» (Ἰωάν. 17,1-6). Ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ μαρτυρικὸς θάνατος εἶναι μὲν μία θυσία, μία ἔκουσία καὶ ὀδυνηρὰ ταπείνωσις, ἀλλ' εἶναι, ταύτοχρόνως, καὶ μία ὑπέροχος μαρτυρία ἀγάπης, ἥτις δοξάζει τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ συνδέει τὸν Σταυρὸν μετὰ τὴν Δόξαν.

Ἐνῶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης παραμένει πιστὸς εἰς τὴν εὐρεῖαν γενικὴν ἀποψίν του, δι' ἧς ἐμφανίζει ὅτι ἡ Δόξα τοῦ Σωτῆρος ἀποτελεῖται μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἐνδεδυμένου τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἀγίαν καὶ ἐξαγνισμένην πλέον, διὰ τῆς θυσίας τοῦ Σταυροῦ, τὴν ὁποίαν ὑπέστη, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐντοπίζει τὴν Δόξαν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησεν ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ τὸν ὤρισεν «Ἰὸν Θεοῦ ἐν δυνάμει». (Ρωμ. 1,4). Ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, λόγῳ τῆς μεταστροφῆς του, ἠσθάνθη βαθύτερον, ἀπὸ τὸν ἡγαπημένον μαθητὴν, τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἀμαρτίας, τὸ ρήγμα τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ μεταξὺ αὐτῆς ἢ εἰσόδος τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ζωὴν τῆς χάριτος καὶ τῆς μακαριότητος, ἢ ἀρχὴ τῆς ὁποίας ἐγκτεται ἐν τῷ Χριστῷ. Ζωὴ δὲ τῆς ἀμαρτίας, τοῦτέστι τοιαύτη οἶαν κατέστησε τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα, εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ μετὰ τὰς ἀδυναμίας τῆς, τὰς ἀτελείας τῆς, τὴν φιληδονίαν τῆς, τὴν ἀχώριστον φθορὰν τῆς, μετὰ τὴν κάθε ἀμαρτίαν τῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συνοψίζει εἰς τὸν ὄρον «σάρξ». Αὐτὴν τὴν φύσιν ὁ Χριστὸς ἀνέλαβεν, «ἐαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν δούλου λαβών, ἐν

ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος» (Φιλιπ. 2,27). Καὶ ἐπίσης αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ ζωὴν τῆς ἀμαρτίας ὁ Θεὸς κατέστρεψε, παραδώσας εἰς τὸν θάνατον τὴν «σάρκα» ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, «τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου, ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκός, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ Υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἀμαρτίας καὶ περὶ ἀμαρτίας κατέκρινε τὴν ἀμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί, ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῆ ἐν ἡμῖν» (Ρωμ. 8,3-4). Καὶ ἀκόμη εἰς ἄλλην ἔκφρασιν του, περισσώτερον συγκινητικὴν, «τὸν μὴ γνόντα ἀμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἀμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Β' Κορινθ. 5,2).

Τόσον διὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅσον καὶ διὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους, ὁ Σταυρικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι παρὰ ἑνὸς σταθμοῦ τοῦ ὑπερόχου καὶ ἀνεκφράστου ἔργου τῆς Ἀπολυτρώσεως. Ὁ Χριστὸς ἀποθνήσκει κατὰ σάρκα, διὰ νὰ ἀναστηθῆ, κατὰ μίαν οὐρανίαν συμφωνίαν, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν διάβασιν τῶν δύο τούτων φάσεων, τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τὰς ὁποίας συνδέονται ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Δόξα, πραγματοποιεῖται καὶ ἀποτελεῖται ἡ σωτηρία μας, ὡς σημειώνει τὸ γεγονός τοῦτο, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὸ περίφημον ἐκεῖνο χωρίον τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς: «παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἡγέρθη διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν» (Ρωμ. 4,25).

Παρίσιον, Αὐγούστος 1958.

† Ὁ Ῥηγίου ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἐκ τῆς Ἀθωνιάδος προσδοκῶμεν νὰ ἀποβῆ ἀφετηρία διὰ μιαν ἐντονωτέραν πνευματικὴν ζωὴν, τῆς ὁποίας ἔχει ἀναμφισβητήτως ἀνάγκην ὁ τόπος.

Ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ ἔργου τῆς Ἀθωνιάδος καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱ. Κοινότητος, ὠργανώθησαν διαλέξεις ἀπὸ διαφόρους ἐγκρίτους μοναχοὺς καὶ ἄλλους πνευματικοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰδήμονας, ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ἀναπτέρωσιν τοῦ μοναχικοῦ ιδεώδους καὶ τὴν εἰς τὸ προσκλήριον προώθησιν τῶν διακρινομένων διὰ πνευματικότητα καὶ μόρφωσιν μοναχῶν, οἵτινες ἔχουν τρόπον τινὰ ἀποσυρθῆ εἰς ἑαυτοὺς καὶ ἴσως, λόγῳ τῶν συνθηκῶν τῶν πραγμάτων, δὲν μετέχουν ἐνεργῶς τῶν ἀπασχολούντων τὸ Ὄρος θεμάτων. Αἱ διαλέξεις αὗται θέλουν συνεχισθῆ καὶ ἐπεκταθῆ διὰ τῆς προσκλήσεως καταλλήλων ὁμιλητῶν καὶ ἔξωθεν καὶ διὰ διοργανώσεως καὶ συνεδρίων, εἰς τὰ ὁποῖα θέλουν λάβει μέρος ἰδίως νέοι ἐπιστήμονες, φιλόσοφοι, θεολόγοι, ἱστορικοὶ, βυζαντινολόγοι, ἀρχαιολόγοι, φιλόλογοι κλπ., ζηλωταὶ τῶν δημιουργικῶν ἔργων τοῦ πνεύματος.

Σημαντικὴν ἐργασίαν ἀποτελεῖ ἡ συνειδητὴ προσπάθεια, ἥτις παντοειδῶς καὶ ποικιλοτρόπως καταβάλλεται, διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ Ἅγιον Ὄρος πλησιέστερον εἰς τὰς καρδίας τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ, οὕτως ὥστε νὰ γίνῃ τοῦτο σωστὸν πανελλήνιον προσκύνημα. Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιεῖται τὸ ραδιόφωνον, ὁ τύπος, καὶ γίνονται διαλέξεις ἀνὰ τὴν χώραν περὶ Ἅγιου Ὄρους, ὡσαύτως παρεκλήθη ἡ Ἐκκλησία νὰ διαφωτίσῃ διὰ τῶν ὀργάνων τῆς τοῦς πιστοὺς εἰς τρόπον ὥστε οὗτοι νὰ ἐνοήσουν, ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι τὸ καταφύγιον ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ποθοῦν τὴν περισυλλογὴν, τὴν μελέτην, τὴν ἔρευναν, ἀλλὰ κυρίως ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δραματίζονται μιαν καλυτέραν ζωὴν. Ἐπίσης ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θέλουν ν' ἀντλήσουν ἐμπνεύσεις ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἔργα τέχνης τῶν βυζαντινῶν προπατόρων μας.

Περαιτέρω ἐζητήθη :

Νὰ γίνεταί μνεῖα τοῦ Ἅγιου Ὄρους εἰς τὰ διδακτικὰ βιβλία τῶν Σχολείων. Νὰ γίνωνται τακτικαὶ ἐκπαιδευτικαὶ ἐκδρομαὶ τῶν φοιτητῶν μας (θεολογίας, φιλοσοφίας, ἱστορίας, ἀρχαιολογίας κλπ.), αἵτινες ἤρχισαν. Νὰ καθιερωθῆ τρίμηνος ἀποστολὴ τῶν ἀποφοίτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος πρὸς πλήρη ἐκμάθησιν τῶν τυπικῶν.

Μὲ πάσας αὐτὰς τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ μέσα ἐπιδιώκεται ἡ ἐπ' ἀνδρωσις καὶ ἡ ἀνανέωσις τοῦ Ἁγιορειτικοῦ συγκροτήματος. Ἰδιαιτέρως θέλει γίνεαι λόγος περὶ τῶν προσπαθειῶν, αἵτινες καταβάλλονται ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς, ἐπὶ τῷ τέλει παροχῆς οἰκονομικῆς εὐχερείας εἰς τὰ Ἱ. Καθιδρύματα.

Γενικῶς αἱ προοπτικαὶ εἶναι ἐνθαρρυντικαί. Πολλαὶ ἐλπίδες δημιουργοῦνται διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ χριστιανικοῦ ἔργου εἰς τὴν ὑπαιθρον, ἥτις εἶχε κυριολεκτικῶς μολυνθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνταρσίας. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἔλθουν, ὡς πιστευόμεν, περισσότεροι νέοι.

Ἀναστηλώσεις : Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διετέθησαν ὑπὸ τοῦ Κράτους σημαντικώτατα ποσὰ (1.750.000) διὰ στερεώσεις καὶ ἀναστηλώσεις κινδυνεόντων μνημείων. Διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἅγιου Ὄρους ἐλήφθη τοιαύτη πρόνοια διὰ τὴν διατήρησιν τῶν θαυμασιῶν ἁγιορειτικῶν μνημείων τοῦ βυζαντινοῦ μας πολιτισμοῦ.

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται αἱ κάτωθι περιπτώσεις ἀναστηλώσεων καὶ στερεώσεων. Ἀνεστηλώθησαν : ἡ κατὰ τὸ 1948 καεῖσα ἀξιόλογος ἀπὸ ἀπόψεως ἀρχαιολογικῆς πτέρυξ τῆς Ἱ. Μονῆς Παντοκράτορος καὶ ἡ κατὰ τὸ 1952 καεῖσα παλαιὰ πτέρυξ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐηροποτάμου. Ἐστερεώθησαν : τὸ ναῦδριον τοῦ Διονυσίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ, στέγαι καὶ τόξα τῆς Ἱ. Μονῆς Χελανδαρίου, ὡς καὶ ἡ θεμελίωσις τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου, ἥτις εἶχε διαβρωθῆ ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Διεσώθη ὁ περικλήης Ἐφέστιος ναὸς τοῦ Ἅγιου Ὄρους, τὸ Πρωτόρον, ὅστις ἐκινδύνευε νὰ καταρρεύσῃ παρασύρων εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὰς ἐξ ἄλλου ἐπίσης κινδυνεύσασας λόγῳ τῆς ὑγρασίας καὶ διαβρώσεως περιφήμους νωπογραφίας τοῦ μεγάλου ζωγράφου τοῦ Γένους Πανσελήνου, ποὺ ἀποτελοῦν δόξαν τοῦ Βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κατεσκευάσθη τάφος περὶ τὸν ναόν, ἐξασφαλίζουσα τοῦτον ἀπὸ κινδύνους διαβρώσεως ἐξ ὑπογείων ὑδάτων, ἔστερεώθησαν οἱ πλήρεις ρωγμῶν τοῖχοι τῆς οἰκοδομῆς, κατεσκευάσθησαν ἀντηρίδες, κατεδαφίσθη τὸ κακότεχνον κτίσμα τῆς βορείας πλευρᾶς καὶ εἰς τὴν θέσιν του ἀνηγέρθη ὑπὸ μορφὴν νάρθηκος ἀνοικτὸν προστώον μὲ βυζαντινὰς ἀψίδας. Ἀνακατεσκευάσθη ἡ στέγη καὶ ἐσκεπάσθη μὲ καταλλήλους βυζαντινοὺς κεράμους. Ἐστερεώθησαν καὶ ἐκαθαρίσθησαν ὑπὸ εἰδημόνων αἱ νωπογραφίαι. Καὶ οὕτω παρεδόθη ὁ ναὸς ἀσφαλῆς πλέον εἰς τὸ Ἱερὸν κοινόν, λάμπων μῆσα εἰς τὰ ἐξαισία χρώματα τῶν περιφήμων τοιχογραφιῶν του.

Κεῖμηλία : Ἐλήφθησαν νομοθετικὰ μέτρα πρὸς προστασίαν τῶν κειμηλίων.

Ἐπιτροπὴ ἐξ εἰδημόνων ἐπελήφθη τοῦ ἔργου τῆς καταλογογραφίσεως, ταξινομήσεως, ὀργανώσεως καὶ διασφαλίσεως τῶν παντοειδῶν κειμηλίων (κυρίως κειμηλίων καὶ χειρογράφων — κωδίκων, ἀρχείων, βιβλίων κλπ.). Πᾶσαι αἱ ἀντιδράσεις αἱ ὀφειλόμεναι εἰς ὑπερβολικὸν συντηρητισμὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς κακοήθη συνθήματα ξένης προπαγάνδας, ὅτι δῆθεν πρόκειται νὰ μεταφερθοῦν τὰ κειμηλία εἰς Ἀθήνας, κατωρθώθη νὰ ὑπερπηδηθοῦν.

Κατεσκευάσθησαν νέα βιβλιοθῆκαι, ὡς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἰβήρων (κατέχουσαν τὴν σπουδαιότεραν ἀπὸ ἀπόψεως ἀρχετύπων βιβλιοθήκην τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου καὶ τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου) καὶ τὴν Ἱ. Μονὴν Καρακάλου. Παρεδόθησαν εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ Ἱ. Καθιδρύματα πολυτελεῖς προθήκαι, μετάλλιναι ἐρμάρια καὶ μετάλλιναι θῆκαι διὰ βιβλιοθήκας. Συνεπληρώθη ἡ συστηματικὴ καταγραφή καὶ τακτοποίησις τῶν χειρογράφων κωδίκων καὶ ἐν μέρει τῶν βιβλιοθηκῶν. (Συνεχίζεται)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ 1821

ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ ΑΙΤΗΣΙΣ

Τὰ ἔτη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν μόνον πατριώτας κληρικούς ἀγωνιστάς καὶ δεξιούς διπλωμάτας, ὡς τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανόν, τὸν Σαλώνων Ἡσαΐαν, τὸν Νεόφυτον Ταλαντίου, τὸν Ἀθανάσιον Διάκον, Θεόφιλον Καΐρην, Κωνσταντῖνον Οἰκονόμον, Γρηγόριον Κωνσταντῶν, Λεόντιον Καμπάνην, Νεόφυτον Καρύστου καὶ τὸ μέγα νέφος τῶν νεομαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὺς διαπρεπεῖς Κληρικούς Πολιτικούς, Βουλευτάς ἢ Γερουσιαστάς ἢ καὶ Ὑπουργούς. Ἡ Κοινοβουλευτικὴ ἱστορία τοῦ 21 εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μνημονεῦῃ εὐφρόμως τοῦ Ἀνδρούσης Ἰωσήφ ὡς Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ Δαμαλῶν Ἰωνᾶ ὡς Ὑπουργοῦ τῆς Θρησκείας, τοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ, ὡς Προέδρου τῆς Βουλῆς τῆς Θετταλομαγνησίας, τοῦ Θεοκλήτου Φαρμάκου ὡς Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ πρώτου «ἐφημεριδογράφου» ἤτοι Διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἄλλων κληρικῶν. Ἀναμφιβόλως ὅμως μεταξὺ τῶν πρώτων ἐπιλέκτων δέον νὰ καταταχθῇ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Θεοδῶρητος ἐκ Νεμνίτης τῆς Ἀρκαδίας.

ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν προβάλλεται ὡς παράδειγμα ὄχι μόνον ἐκκλησιαστικοῦ Ἀρχοντος, ποιμάναντος τὴν μικρὰν ἐπισκοπὴν τῶν Βρεσθένων ὑποδειγματικῶς, ἀλλὰ καὶ παράδειγμα πατριώτου, ἀγωνιστοῦ, διαπρεποῦς πολιτικοῦ καὶ αὐστηροῦ τηρητοῦ τῶν νόμων προτάσσεται. Πιστοποιοῦνται ταῦτα ὑπ' αὐτῶν τῶν Πολιτικῶν Σωμάτων τῶν χρόνων τῆς Παλιγγενεσίας. «Διὰ τῆς ἐπιμονῆς τῆς Πανιερότητός Σας», ἔγραφε (11η Ὀκτωβρίου τοῦ 1824) καὶ ὑπέγραφε, «διὰ τῶν νομίμων παραστατῶν τῆς δευτέρας περιόδου», τὸ Βουλευτικὸν Σῶμα πρὸς τὸν Ἅγιον Βρεσθένης Θεοδῶρητον, «ΕΣΥΣΤΗΘΗ ἢ Διοίκησις καὶ ΕΣΤΕΡΕΩΘΗΣΑΝ οἱ νόμοι». Διὰ καὶ «ἐγχειρίζουσιν εἰς τὴν Πανιερότητά Σας ἔγγραφον τὴν εὐγνωμοσύνην των, καὶ ὑπογεγραμμένην παρὰ πάντων» τῶν μελῶν τοῦ Βουλευτικοῦ. Μέχρι σήμερον δὲν ἠσυχολήθησαν ἐπαρκῶς οἱ ἱστορικοὶ μας μετὰ τὴν Κοινοβουλευτικὴν δρᾶσιν τῶν Κληρικῶν τοῦ 1821, καὶ δὲν κατέστησαν αὐτὴν κοινὸν κτῆμα πρὸς μίμησιν.

Ἡ ἐπομένῃ αἴτησις, ἐνὸς τῶν κληρονόμων τοῦ ἐπισκόπου Σελλασίας—Βρεσθένης Θεοδῶρητου, προέδρου τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας (ἔτ. 1821) καὶ τοῦ Βουλευτικοῦ Σώματος, ὡς ἀνέκδοτος, εἶναι ἀξία προσοχῆς, διότι ἔχει ἀρκετάς σημαντικὰς πληροφορίας διὰ τὴν πληρεστέραν, ἐν καιρῷ, βιογράφησιν τοῦ Ἱεράρχου.

Μᾶς παρέχει ἀρκετὰ οἰκογενειακὰ στοιχεῖα.

Ὁ ὑπογράφων τὴν αἴτησιν Ἰ. Γ. Λάσκαρης ἦτο ἀνεπίδὸς τοῦ ἐπισκόπου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, διότι ἦτο τέκνον τοῦ Γεωργίου Θ. Λάσκαρη καὶ τῆς Θεοδώρας Γ. Λάσκαρη τὸ γένος

[Βασιλείου] Ἀναγνωστοπούλου, ἤτοι τῆς ἀδελφῆς τοῦ Θεοδῶρητου. Οἱ βιογράφοι τοῦ Βρεσθένους γνωρίζουν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς (Βασιλείου) καὶ τῆς μητρὸς (Αἰκατερίνης) τοῦ Ἱεράρχου καὶ ἀγνοοῦν τὸ ἐπώνυμον. Ἐκ τῆς σωθείσης αἰτήσεως πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Θεοδῶρητος κατήγετο ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀναγνωστοπούλου.

Τὸ ἐπώνυμον ἐμφαίνει τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὄφρικιον τοῦ Ἀναγνωστοῦ, τὸ ὅποιον ἔφερεν ἢ ὁ πάππος τοῦ Ἱεράρχου ἢ ἄλλος τις συγγενῆς τοῦ Βρεσθένους.

Ἐπίσης μανθάνομεν τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν (3) ἀδελφῶν αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπώνυμον τῶν δύο (2) οἰκογενειῶν, μεθ' ὧν ἦλθον εἰς γάμον αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Θεοδῶρητου.

Ἡ αἴτησις, διαλαλοῦσα καὶ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν πατριωτισμὸν τῆς οἰκογενείας, ἔχει ὡς ἀκολούθως.

Ἀθῆναι τῇ 15ῃ Ἀπριλίου 1865

Αἴτησις

περὶ ἀμοιβῆς τῶν κληρονόμων τοῦ ποτὲ Ἀρχιερέως Βρεσθένους ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ

Ὁ αἰδίδιμος Ἀρχιερεὺς Βρεσθένης-Σελλασίας ὁ ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ ὁ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1843 ἐπὶ τῆς ψάθης ἀποθανὼν καὶ δημοσίᾳ δαπάνῃ ταφείς, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ περιουσία συνίστατο εἰς μίαν πενιχρὰν κλίνην, ἔνδεκα κοχλιάρια καὶ ἔνδεκα Μεξικανικὰ τάλληρα, ὁ Θεοδῶρητος ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, κατὰ τὸν Παῦλον, γενόμενος, ὑπερέτησε τὴν Πατρίδα πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως. Ὡς ἀρχιερεὺς ἀφιλοκερδῆς, στρατευόμενος ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διεκδόσμησεν αὐτὴν διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ καὶ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων του, ἀγωνισάμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα, εἰς ὃν καὶ ἐτελεύτησεν, ἐμμένων πιστῶς καὶ ἀδιασείστος εἰς τὰς διατάξεις τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων, καθ' ὧν δὲν κατίσχυσε τότε ἡ Βασιλικὴ ἐκείνη ἐπιμονὴ καὶ ἀντίδρασις. Ὡς πολίτης δὲ καὶ πιστὸν τέκνον τῆς Πατρίδος ἐνθουσιῶν εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς Πατρίδος ἀγῶνα ὑπῆρτε στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς καθ' ὅλας τὰς κρίσιμους περιστάσεις τῆς Πατρίδος, καὶ οὐδόλως ἠλάττωσαν τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτοῦ, οὔτε τοῦ ἐχθροῦ τὰ σμήνη μετὰ τὰ ὅποια ἐπολέμησε γενναίως, οὔτε ἡ σκληραγωγία καὶ κακοτυχία τῶν στρατιωτικῶν ἐπιδρομῶν, ἐκτιθέμενος εἰς τὸν καύσωνα καὶ τὸν παγετόν, οὔτε τοῦ Ναυπλίου ἢ ταλαιπωρία ἐπὶ ἱκανοὺς μῆνας, ἔνθα ἔμεινεν ὡς ὄμηρος, καὶ ὅπου ἀντὶ ἄρτου ἐσιτίσθη βαμβρακόσπορον, ἀντὶ συγγενῶν καὶ φίλων, περιστοιχεῖτο ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν τῆς Πατρίδος, καθ' οὗ, ὡς λέων ἐν κλοβῷ καθήμενος, ἠτένιζεν ὑπερηφάνως. Αὐτὸς οὗτος ὁ Βρεσθένης, ὅστις καὶ ὡς ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ καὶ ὡς στρατιωτικὸς καὶ ὡς Κληρικὸς κατ' οὐδὲν ἐφάνη κατώτερος τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν τῆς

Πατρίδος, απέθανεν ἐπὶ τῆς ψάθης, πένης πενέστατος, ὡς εἶναι πασίγνωστον, οὐδεμίαν λαβὼν ἀπὸ τὸ Ἔθνος ἀμοιβὴν τῶν κόπων καὶ θυσιῶν του μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀπεβίωσεν. Ἀποθνήσκων ὁ ἀοίδιμος μίαν μόνην εὐχὴν καὶ ἐντολὴν ἄφησεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν τότε παρευρεθέντας φίλους, τὴν εὐχὴν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς Πατρίδος, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσθη, καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ μὴν ἀποθάνωσι καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, τὰ πνευματικά του τέκνα ὡς αὐτὸς ἐπὶ τῆς ψάθης, πένης καὶ ἄπορος ὑπὲρ ὧν ὀφείλει τὸ Ἔθνος νὰ λάβῃ πρόνοιαν. Οἱ νόμιμοι κληρονόμοι τοῦ ἀοιδίμου, Βρεσθένης τοῦ Θεοδωρήτου Σελλασίας εἰσὶν οἱ τρεῖς ὁμοπάτριοι καὶ ὁμομήτριοι ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἡ Θεοδώρα Β. Ἀναγνωστοπούλου (σύζυγος τοῦ ποτε Γεωργίου Θ. Λάσκαρη καὶ ἡ μήτηρ τοῦ ἀποβιώσαντος ὑποσημειομένου), ὁ Κωνσταντῖνος Β. Ἀναγνωστοπούλου καὶ ἡ Τασία Β. Ἀναγνωστοπούλου σύζυγος τοῦ ποτε Ἀναγνωστοῦ Βραχνοῦ, τοὺς ὁποίους ἀνεγνώρισεν ὡς τοιούτους, ἤτοι ὡς κληρονόμους αὐτοῦ, καὶ τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8308 τῆς 12 Ἰουνίου 1843 ἀποφάσεώς του, τῆς ὁποίας ἐπισυνάπτω ὧδε ἀντίγραφον καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ προσαρτᾶται ἀποδεικτικὸν τοῦ τότε φαρμακοποιοῦ Γεωργιάδου δι' οὗ βεβαιοῦται ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ ἀοιδίμου, ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ὡς κληρονόμοι αὐτοῦ ἐπλήρωσαν χρέη, τοῦ ἰδίου.

Ἐγγραφά τινα ἀφορῶντα τὰς πολιτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀοιδίμου διεσώθησαν καὶ ἐπισυνάπτονται ὧδε, τὰ ἀφορῶντα ὅμως τὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας του, ἡ διηρπάγησαν καθ' ὃν καιρὸν ἀπεβίωσε μὴ ὑπαρχόντων τότε ἐνταῦθα τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, ἡ ἀπωλέσθησαν τυχεῶς, ἀλλ' ὅμως αἱ στρατιωτικαὶ ἐκδουλεύσεις καὶ θυσίαι αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους ὄχι μόνον εἰσὶν γνωστὲς εἰς τὴν Σὴν αὐτήν Ἐπιτροπὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Πανελλήνιον καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν. Εὐτυχῶς διεσώθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 4188 τῆς πρώτης Νοεμβρίου 1834 ἔγγραφο τοῦ κυρίου Νομάρχου Λακωνίας, ὑπὲρ ἐπισυνάπτεται ὧδε καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξάγεται ὅτι ὁ ἀοίδιμος Σελλασίας ὑπέβαλε τότε πρὸς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Ἑσωτερικῶν ἐκθεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν του στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἐν τούτοις ἡ κηδεῖα αὐτοῦ ἐγένετο μὲ τελευταίην ὑποστρατήγου, κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς κηδεῖας τῆς 26 Ἀπριλίου 1843, ὑπὲρ ἐπισυνάπτεται ὧδε.

Τὸ ἔγγραφο τοῦ ἀοιδίμου μὲ αἴτησιν περὶ ἀμοιβῆς ὑπεβλήθησαν ἐγκαίρως ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ πρὸς τὴν τότε Ἐπιτροπὴν καὶ πρὸς τὸ ἀρμόδιον Ἰπουργεῖον, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἐν πρωτοτύπῳ συνημμένης ὧδε ἀναφορᾶς του καὶ ἐκ τῶν δύο ἐπισήμων ἐγγράφων, τοῦ μὲν τοῦ Δημάρχου Τριπόλεως ὑπ' ἀριθ. 1605 τῆς 17 Δεκεμβρίου 1845, τοῦ δὲ τοῦ Νομάρχου Ἀρκαδίας ὑπ' ἀριθ. 3768 τῆς 15 Μαΐου 1846, ἀλλ' ὄχι μόνον οὐδεμία ἀμοιβὴ ἐδόθη, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἀκρόασις, καὶ διὰ τοῦτο ἀληθῶς πολλοὶ ἀγωνισταὶ Ἕλληνες μοχθήσαντες καὶ θυσιάσαντες ὑπὲρ τοῦ

Ἔθνους, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀοίδιμος Σελλασίας, ἀπέθανον ἐπὶ τῆς ψάθης πενέστατοι, θλιβόμενοι καὶ ἀγανακτοῦντες καὶ καταρώμενοι τοὺς παραιτίους.

Ἐν τούτοις πᾶς τις πιστεύει ἤδη ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ Σ. αὐτὴ Ἐπιτροπὴ, δημιουργήμα τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ συγκειμένη ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐπιζώντων μελῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, λείψανα τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου ἐκείνου κατορθώματος ὅπερ ἐξέπληξε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ θὰ ρίψῃ βάλσαμον εἰς τὰ τραύματα, θὰ δικαιώσῃ τοὺς ἀδικημένους διὰ τῆς καταλλήλου ἀμοιβῆς, ἐν οἷς καὶ τοὺς νομίμους κληρονόμους ἀδελφούς τοῦ ἀοιδίμου Σελλασίας, καὶ θὰ δικαιώσῃ τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἐλάμπρυνον τὰ κατορθώματα, αἱ θυσίαι, ἡ καρτερία καὶ ἡ ὑπομονὴ ἐκείνων τοὺς ὁποίους πρόκειται ἤδη νὰ δικαιώσῃ καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις πιστεύει ὅτι ἐκλιπούσης τῆς ἀγανακτήσεως τῶν ἀδικουμένων θὰ ἐπέλθῃ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπὶ τεσσαράκοντα ἤδη ἔτη ἐξέλιπεν ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ ἱερά ἐκείνη αὐταπάρνησις τῶν πατέρων μας, καὶ τὸ ὁποῖον κυλίστα δυστυχῶς εἰς τὴν διαίρεσιν καὶ τὸν κομματισμὸν καὶ τὰς προσωπικὰς ἀντεκδικήσεις.

Εἴθε ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία τῶν ἐπιζώντων καὶ ἡδη δικαιουμένων ἀγωνιστῶν νὰ ἐπικραφῆρῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Εὐπειθέστατος

Ἰ. Γ. Λάσκαρης.

Ἄς σημειωθῇ ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ υπογράφοντος τὴν αἴτησιν, ἀνεψιός, ἐξ ἀδελφῆς, τοῦ Θεοδωρήτου, ἦτο συμβολαιογράφος.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπαρχιακοῦ φύλλου καὶ τῆς «Ἐκκλησίας» (φύλ. 15/6/58) ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος τῆς τοποθετήσεως τῆς προτομῆς τοῦ Θεοδωρήτου ἐντὸς τῶν γραφείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ βραδύνη νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ διαρκὴς πόθος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ ἡ αἴτησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μὲ τὴν ἐπανάκτησιν τῶν Κληρικῶν μας τῆς ψήφου καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγεσθαι, καὶ μὲ τὴν ἐνεργὸν πλέον ἀνάμιξιν αὐτῶν εἰς τὰ τῆς Διοικήσεως τῆς Πατρίδος των, θὰ ἐπιταχυνθῇ καὶ ἡ ἐκπλήρωσις ἐνὸς Ἱεροῦ καθήκοντος πρὸς τὸν Θεοδώρητον, τὸν θεσμοθετήσαντα πολλὰ «τέθμια εὐνομίης», καὶ εὐεργετήσαντα, κατὰ τὸν ποιητὴν, «Ἑλλάδα πᾶσαν, ἀμυνομένην πικρὸν ἥμαρ».

Ἀληθῶς: Ὡς ἐπιτυμβίως ἐπέγραψεν ὁ ποιητής: Παντολέτωρ ὁ χρόνος, δαμασίμβροτος· ἀλλ' ἀρετῶν

τῶν Θεοδωρήτου τὸ κλέος ἀθάνατον.
Ἐς τε γὰρ ἥλιος περὶ γαῖαν φέγγος ἐλίσει,
καὶ Πελοποννήσου πόντος ἄκρας στεφανοῖ,
τὸν Βρεσθένης ἄσσονται μέγαν ἀρχιερεῖα
Ἄστεα καὶ Νηοὶ Ἑλλάδος ἡγαθέης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πρωθιερεὺς

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ λουτρόπολις «Βουλιαγμένης».

Ὡς ἀνεκωκώθη, κατόπιν συμφωνίας μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Ο.Α.Ε.Π., ἀπεφασίσθη ἡ ἀξιοποίησις τῆς «Βουλιαγμένης». Δια ταύτης, ἐκχωρεῖται ἀπὲρ λογιχοῦ τιμήματος, εἰς τὸν Ε.Ο.Τ. τὸ μικρὸν ἐπιλεγόμενον Καβούρι. Θὰ ἀνεγερθῆ δὲ ἐπ' αὐτοῦ, καταλλήλως διαμορφούμενον τοῦ χώρου του, μέγα Ξενοδοχεῖον καὶ παραλλήλως θὰ πραγματοποιηθῆ ἡ αἰσθητικὴ διαμόρφωσις ὅλης τῆς ἀκτῆς, μέχρι τῆς γραφικωτάτης λίμνης τῆς Βουλιαγμένης.

Ἡ ἐπιτευχθεῖσα αὐτῇ συμφωνία ἀνευδοκίμως δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἐπίτευγμα, διὰ τὸ ὅποιον δικαίως πρέπει νὰ ἐγκωχῶται ὁ πραγματοποιησὶς Ἀρχιεπίσκοπος κ. Θεόκλητος καὶ οἱ Διοικοῦντες τὸν Ο.Α.Ε.Π.

Διότι εἶναι ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι ὀλίγον ἀκόμη ἀν καθυστέρει ἡ συμφωνία αὐτή, θὰ ἐξηφανίζετο ὀριστικῶς ὅλον τὸ ἐξαισιον πράσιον τῆς ὥραιότερας αὐτῆς, —κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν—, ἀκτῆς τῆς Μεσογείου. Ἀκριβῶς ὅμως, ἐπειδὴ τὸσον ἐξαιρετικῶς ἔχει ἐδνηθῆ ἀπὸ τὴν φύσιν, ἢ συγκέντρωσις εἰς αὐτὴν τῶν παραθεριστῶν ἦτο πικροτάτη. Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπερίγραπτος ἡ ἐπιμυροῦσα ἀταξία. Καὶ ὄχι μόνον ἡ αὐτοφθῆς βλάστησις καθημερινῶς κατεστρέφετο, ἀλλὰ καὶ ἡ γραφικότης τοῦ τοπίου ἐχάνετο, διὰ τῆς συνεχοῦς καὶ ἀρρυθμοῦ ἀνεγέρσεως ἀκαλαίσθητων ἐντελῶς κτισμάτων καὶ παρατηρημάτων.

Ἐδόχεθα ὀλοφύχως, ὅπως ὀργανωθῆ τάχιστα ἡ περιφημος αὐτῇ λουτρόπολις, οὕτως ὥστε ν' ἀποβῆ εἰς ἀσύγκριτος χώρος γαλήνης, δροσερότητος καὶ ὠραιότητος. Τὸ κέρδος ἐκ τούτου θὰ εἶναι μέγα. Καὶ ὄχι μόνον οἰκονομικόν, ἀλλὰ καὶ ἠθικόν, διὰ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ καλαίσθητου ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ μας.

Ἔχομεν δὲ τὴν πεπολθῆσιν, βασιζόμενοι εἰς τὰ φιλολαϊκὰ συναισθήματα τῆς Κυβερνήσεως, ὅτι καὶ τουριστικὴ ἐκμετάλλεσις θὰ πραγματοποιηθῆ, εἰς ὕψηλὴν κλίμακα. Ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης μας δὲν θὰ στερηθῆ τῆς θερινῆς του ἀναφυχῆς, τὴν ὅποιαν ἐπὶ τῇ ἡδῆ συνεχῇ ἀδιαταράκτως ἀπολαμβάνει. Καὶ ὅτι παραλλήλως πρὸς τὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα ἢ ἄλλα κέντρα, τὰ ὅποια θὰ ἰδρυθοῦν, θὰ ὀργανωθῆ καὶ μία καλαίσθητος λαϊκὴ λουτρόπολις. Μὲ ἐγκαταστάσεις πολιτισμένας καὶ εὐπρεπεῖς τὸσον διὰ τοὺς λουόμενους, ὅσον καὶ διὰ τοὺς μονιμωτέρους λαϊκοὺς παραθεριστάς.

Βασιλεῖος Στεφανίδης(†)

Δικαίως προὐκάλεσε ζωηρὰν συγκίνησιν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ θεολογικοὺς κύκλους ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχιμ. Βασιλείου Στεφανίδου, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ὁ ἀείμνηστος, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς τὰ κοινωνικὰ σχέσεις, ἔχαιρε γενικῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἦτο τοῖς πᾶσιν ἀγαπητός.

Οἱ μαθηταὶ του μετὰ συγκινήσεως καὶ νοσταλγίας θὰ ἀναμνησκονται πάντοτε τῶν ἐν τῷ Πανε-

πιστημίῳ παραδόσεων αὐτοῦ, αἵτινες ἦσαν φορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς ἀντικειμενικῆς καὶ διονυχιστικῆς ἐρεῦνης καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Διὰ πάντας τοὺς ἐπιστημονικῶς ἐργαζομένους αἱ παραδόσεις αὐταί, ὡς καὶ τὸ συγγραφικὸν ἔργον αὐτοῦ, θὰ εἶναι θαυμάσια πρότυπα καὶ ὁδηγοὶ εἰς τὴν Δεοντολογία τῆς κριτικῆς ἐρεῦνης καὶ τῆς εὐσυνειδήτου Ἐπιστημονικῆς ἐργασίας.

Ἀναπαλλοτρίωτον κτήμα.

Ὁρθῶς ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ ἡμερησίου Τύπου ὡς «ἀνευ προηγουμένου» ἡ συρροὴ προσκνητῶν ἐκ πάσης γωνίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τήνον διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Μεγαλόχαρης. Παρὰ τὰς ποικίλας ἀντιξόους καὶ δυσχερεῖς συνθήκας, τὰς ὅποιας ἀντιμετωπίζει ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ἕικοσι χιλιάδες ἀνθρώπων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐδίστασαν νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν ὥραιαν καὶ δροσόλουστον νῆσον τῶν Κυκλάδων, εἶτε διὰ νὰ ἱκετεύσων τὴν «τεκοῦσαν τὸν Πάντων ἁγίων ἁγιώτατον Λόγον» καὶ «μητρικὴν παρορησίαν πρὸς Αὐτὸν κεκτημένην», ἵνα ἔλθῃ, ὡς «Γοργοεπήκοος», ἀρωγὸς εἰς τὰς θλίψεις καὶ ἀνάγκας των, εἶτε ἀπλῶς, διὰ νὰ ἐκφράσων τὰ αἰσθήματα τῆς εὐλαβείας των πρὸς τὴν «τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξότεραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ», ἐφ' ἣ «χαίρει πᾶσα ἡ κτίσις, ἀγγέλων τὸ σύστημα καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος».

Ἡ κοσμοσυρροὴ αὕτη ὑπῆρξε νέα ἀπόδειξις, ὅτι ἡ προσήλωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τῶν πατέρων του καὶ ἡ ἐκδήλωσις εἰδικώτερον τῆς εὐλαβείας του πρὸς τὴν Παναγίαν, τὴν μητέρα τοῦ Κυρίου μας, ἀποτελεῖ ἀναπαλλοτρίωτον αὐτοῦ κτήμα καὶ τὴν ζωτικὴν δύναμιν πάσης ἐκδηλώσεως καὶ δημιουργίας του.

Συνεργασία Ἐκκλησίας καὶ Σχολείου.

Ἡ πρωτοβουλία, τὴν ὅποιαν ἔσχεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας, ἵνα ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ παραθέσῃ γεῦμα πρὸς τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν τῶν τριῶν γυμνασίων τῆς Κατερίνης, εἶναι κατὰ πάντα ἀξία ἐξάρσεως καὶ μιμήσεως. Τὸ γεῦμα τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν, ἵνα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν ἐγκαρδίᾳ ἀτμοσφαιρᾷ συζητηθῶσι διάφορα θέματα, σχετιζόμενα πρὸς τὸ ἔργον τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ τὴν συνεργασίαν αὐτῶν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ὑπερθυμίζει, ὅτι ἡ προσέγγισις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κόσμου εἶναι ἀπολύτως ἐπιβεβλημένη καὶ λίαν ὠφέλιμος. Οὐ μόνον τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἔργον ἀποκτᾷ μεγαλυτέραν ζωτικότητα καὶ δυναμισμόν, ὅταν ἐμποτιζῆται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἔχει μεγαλυτέραν ἀπήχησιν καὶ καρποφορίαν, ὅταν υἰοθετῆται ὑπὸ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν, οἵτινες διαπλάσσουν τὴν ψυχὴν τῆς νεολαίας. Δι' αὐτὸ ἄς εὐχηθῶμεν, ὅπως ἡ πεφωτισμένη αὕτη ἐνέργεια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους δώσῃ ὄψησιν

πρός μίαν γενικωτέραν και συστηματικωτέραν συνεργασίαν 'Εκκλησίας και Σχολείου.

Ἀληθῆ σταυροφορίαν.

Μετὰ μερίστης ὀδύνης αναγινώσκομεν ἐσχάτως διάφορα δημοσιεύματα, κρούοντα τοὺς κώδωνας τοῦ κινδύνου, τοὺς ὁποίους διατρέχει ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμός. Ἰδίως βαθυτάτην θλίψιν ἐδημιούργησεν ἄρθρον ἐπιφανοῦς ὁμογενοῦς ἐν τῷ «Ἐθνικῷ Κήρῳ» τῆς Ν. Ὑόρκης, διὰ τοῦ ὁποίου καιτηριάζεται ἡ ἀντιπαροδοσιακὴ στάσις πολλῶν κληρικῶν και λαϊκῶν, οἵτινες προσπαθοῦν νὰ καταργήσουν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον λατρείαν τῆς Ἀμερικῆς, νὰ εἰσαγάγουν εἰς αὐτὴν ἀπαράδεκτους νεωτερισμοὺς και καινοτομίας και νὰ ἀποξενώσουν τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι, ἐὰν ἐπικρατήσουν αἱ ἀπόψεις αὗται, θὰ σημάνη ἡ ὥρα τοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικοῦ στοιχείου. Διότι ἐκεῖνο, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ζωοποιὸν και ἐνοποιὸν ἐντελέχειαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις τῶν πατέρων του και ἡ προσήλωσίς του εἰς τὰς παραδόσεις, αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν πεμπτοσίαν τῆς ὑπάρξεώς του. Δι' αὐτὸ ἐὰν ἡ προσήλωσις αὕτη ἐξοβελισθῇ ὑπὸ τοῦ νεωτεριστικοῦ πνεύματος, τότε ἀφεύκτως προβάλλει ὁ κίνδυνος τοῦ ἀφελληνισμοῦ και τῆς ἀποσυνθέσεως. Δι' αὐτὸ τόσο ὁ Νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς, ὅσον και πάντες οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἕλληνες, οἵτινες διατηροῦν ἀκμαῖον τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν των φρόνημα, δεόν νὰ κινήσῃν δραστηρίως, νὰ ἐπιστρατεύσουν πάσας τὰς δυνάμεις των και νὰ ἀναλάβουν ἀληθῆ σταυροφορίαν πρὸς ἀποσόβησιν τῆς ἐπαπειλουμένης ἀποσυνθέσεως τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικοῦ στοιχείου.

Τὸ Δελτίον «Ἀθωνιάς».

Ἡ «Ἐκκλησία» ἐπανελημμένως ἔχει τονίσει, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀξιοποιηθῇ και νὰ προβάλληται, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο, τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ἱερὸν τοῦτο Παλλάδιον τῆς Ὁρθοδοξίας και τοῦ Ἔθνους.

Διὰ τοῦτο, μετ' εἰλικρινοῦς χαρᾶς ἐλάβομεν τὸ πολυγραφημένον και πλουσιώτατον εἰς περιεχόμενον τεύχος τοῦ δελτίου «Ἀθωνιάς», ὅπερ, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς, φιλοδοξεῖ νὰ ἐξελιχθῇ εἰς «Παναγιωρευτικὸν περιοδικὸν με σκοπὸν τὴν συγκέντρωσιν εἰς αὐτὸ ὡς εἰς ἐστίαν ὄλων τῶν πνευματικῶν δυνάμεων» τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Χαίρομεν ὡσάυτως, διότι ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας μᾶς δίδει τὸ Δελτίον και τὰς ὁποίας μετὰ μερίστης χαρᾶς ἀναδημοσιεύομεν ἐν μέρει εἰς ἑτέραν σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους τῆς «Ἐκκλησίας», ἐν Ἁγίῳ Ὄρει συνετελέσθη κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν σημαντικωτάτη ἀνακαινιστικὴ ἐργασία πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις.

Εὐχόμεθα ὀλοφύχως, ὅπως ἡ «Ἀθωνιάς» ἐξε-

λιχθῇ εἰς ἐν θαυμάσιον περιοδικὸν, ἐντόπως ἐκδιδόμενον και μεταδίδον μέχρι τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης τὰ μηνύματα και τοὺς παλμούς τῆς συγχρόνου ζωῆς και κινήσεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἦτις εἶθε νὰ γίνηται ὀλον ἐν πλουσιωτέρα και ἀποδοτικωτέρα, ἵνα παραμένῃ τοῦτο ἔσασι ὁ προμαχὸν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας και τὸ καύχημα τοῦ Ἔθνους μας.

«Ἐπιστροφή εἰς τὰ πάτρια».

Αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις ἐκ Μόσχας ἀναφέρουν, ὅτι αἱ σοβιετικαὶ ἀρχαὶ ἐξάπελσαν ἐσχάτως μίαν ἐκστρατείαν, ἵνα ἐξάρουν τὴν σημασίαν τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου και ἵνα «καταστήσουν τὴν ζωὴν περισσότερο ἄνετον διὰ τὰ ζεύγη τῶν νεογύμων». Ὡς διεκήρυξαν αἱ ὁργανώσεις τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας, ὁ γάμος πρέπει νὰ γίνῃ μία «σπουδαία ἡμερομηνία» εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις αὗται ἀποτελοῦν ἀντίδρασιν ἐναντίον τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων, εἰς τὰ ὁποία ὠδήγησεν ἡ ἐχθρικὴ στάσις, τὴν ὁποίαν ἔλαβε κατ' ἀρχὰς τὸ κομμουνιστικὸν καθεστῶς ἐναντίον τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου και τῆς οἰκογενείας. Τώρα ἀρχίζει ἡ «ἐπιστροφή εἰς τὰ πάτρια».

Ἄλλ' ἡ ἐπιστροφή αὕτη τότε μόνον θὰ εἶναι ὀλοκληρωμένη, ὅταν δὲν ἔχη ἐξωτερικὸν χαρακτήρα, ἀλλ' ἀπορρέῃ ἐκ τῆς Ὁρθόδοξου παραδόσεως, ἦτις περιβάλλει τὸν γάμον διὰ τῆς αἴγλης τοῦ μυστηρίου εἰς τρόπον, ὥστε ἡ σχέσις τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα νὰ εἶναι εἰς ἱερότητα ἀνάλογος πρὸς τὴν σχέσιν τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Μόνον ὅταν ἐπικρατήσῃ τὸ Ὁρθόδοξον αὐτὸ ἰδεῶδες περὶ γάμου, θὰ ἀποκατασταθῇ οὗτος εἰς τὸν ὑψηλὸν θρόνον του, ἐκ τοῦ ὁποίου κατεβίβασεν αὐτὸν τόσο ἡ κομμουνιστικὴ λαίλαψ, ὅσον και ὁ «μοντερνισμός» τῆς Δύσεως. Εὐτυχῶς ἡ ἀλήθεια αὕτη κατανοεῖται και εἰς αὐτὴν τὴν Ρωσίαν, διότι πλείστοι Ρῶσοι σήμερον τελοῦν θρησκευτικὸν γάμον, παρὰ τὴν γνωστὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος.

Κλονίζει τὰ θεμέλια τοῦ Ἔθνους.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ε' Ἀστρονομικοῦ τμήματος Ἀθηνῶν ἀνακάλυψις μυστικοῦ τόπου συγκεντρώσεως και προσηλυτισμοῦ ὀπαδῶν τῆς αἰρέσεως τοῦ Χιλιασμοῦ και ἡ εἰς δίκην παραπομπῆ τῶν ἡγετῶν των εἶναι και εὐχάριστον γεγονός, ἀλλὰ ταυτοχρόνως και δυσάρεστον. Εὐχάριστον μὲν, διότι διὰ τῆς ἀξιεπαίνου δραστηριότητος τῶν ἀστρονομικῶν ὁργάνων θὰ ἐκλείψῃ μία ἀπὸ τὰς μυστικὰς ἐστίας τῆς ἀντιχριστιανικῆς αἰρέσεως τῶν Χιλιαστῶν, δυσάρεστον δὲ διότι πιστοποιεῖ, ὅτι ὄχι μόνον εἰς τὴν ὑπαιθρον, ἀλλὰ και ἐντὸς τῶν πόλεων δροῦν ἐπικινδύνως και ὑπόπλως οἱ διάφοροι προπαγανδισταὶ, κρυπτόμενοι ἐπιμελῶς και μόνον σπανίως ἀνακαλυπτόμενοι.

Νομίζομεν, ὅτι ἐπιβάλλεται γενικὴ κινήσει πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ. Πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας δεόν νὰ ἐπαγρυπνοῦν,

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Ο ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΚΑΙ Ν. ΖΗΛΑΝΔΙΑΣ ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ (†)

Νέος εισέτι και ἐν πλήρει ἀκμῇ δράσεως ἀπεβίωσε τὴν 2αν Αὐγούστου τρ. ἔτους αἰφνιδίως, τραυματισθεὶς εἰς αὐτοκινητιστικὸν ἀτύχημα, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστραλίας καὶ Ν. Ζηλανδίας κυρὸς Θεοφύλακτος Παπαθανασόπουλος. Ὁ μεταστάς Ἱεράρχης ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τὸ 1894, ἔνθα καὶ διήκουσε τὰ ἐγκύκλια αὐτοῦ μαθήματα. Νέος ἐμόνασεν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σταυρονικήτα, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν.

Χειροτονηθεὶς εἰς Πρεσβύτερον ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση ἐν Ἀθήναις, ἀνεχώρησεν εἰς Αὐστραλίαν, ὑπηρετήσας ἐκεῖ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίας Σοφίας ἐν Σίδνεϋ καὶ ἀκολούθως εἰς τὸν ἑλληνικὸν Ναὸν τῆς Μεμβούρνης. Μετὰ εἰκοσαετῆ περίπου διακονίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐστραλίας ὁ μεταστάς ἐξελέγη ἐν ἔτει 1947 Μητροπολίτης Αὐστραλίας καὶ Ν. Ζηλανδίας, εἰς διαδοχὴν τοῦ εἰς Ρόδον μετατεθέντος

ὥστε νὰ ἐπισημαίνουσι τὰς ἐστίας καὶ τὰ κρησφύγετα τῆς ἀντιχριστιανικῆς καὶ ἀντορθοδόξου προπαγάνδας καὶ νὰ κινῶνται δραστηρίως πρὸς ἐκμηδένισιν τῶν προσηλυτιστικῶν τῶν τάσεων. Ἡ διάβρωσις τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν εἶναι μόνον κίνδυνος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ κλονίζει καὶ αὐτὰ τὰ θεμέλια τοῦ Ἔθνους.

Τὰς δεούσας κυρώσεις.

Μετὰ μεγίστης θλίψεως σύμπας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπληροφόρηθ' ἐν τούτῳ αὐτὸ ἐγκληματικὰς διαχειριστικὰς ἀτασθαλίαις εἰς κατασκηνώσεις ἀδενοπαθῶν παιδιῶν, ὀφειλομένας μάλιστα εἰς πρόσωπον, κατέχον ἐπιφανῆ ἐν τῇ ἐκπαιδευτικῇ ἱεραρχίᾳ θέσιν. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι νέον δεῖγμα, ὅτι ἡ μαστίχουσα τὴν κοινωνίαν «ἠθικὴ κρίσις» ἔχει τὸν ἀντίκτυπόν της ἀκόμη καὶ εἰς τὰς τάξεις ἐκείνων, οἵτινες πρέπει νὰ εἶναι παιδαγωγοὶ καὶ ὁδηγοὶ αὐτῆς.

Βεβαίως δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι τὰ κρούσματα τοιοῦτου εἴδους εἶναι μεμονωμένα καὶ ὅτι οἱ πλείστοι τῶν Ἑλλήνων ἐκπαιδευτικῶν, παρὰ τὰς ἀντιξόους συνθήκας, ὑφ' ἃς διεξάγουσι τὸ ἔργον των, ἴστανται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὀλίγα αὐτὰ κρούσματα εἶναι ἱκανὰ νὰ δώσουν ἀφορμὴν εἰς τοὺς καλοθελητὰς νὰ δυσφημίσουν τὸ ἔργον τῶν διδασκάλων.

Δι' αὐτὸ πιστεύομεν, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Ἱεροσκημάτων καὶ Παιδείας κ. Βογιατζῆς, ὅστις διακρίνεται διὰ τὴν δραστηριότητά του καὶ διὰ τὸ ἀνακαινιστικὸν πνεῦμά του, θὰ σπεύσῃ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὰς δεούσας παραδειγματικὰς κυρώσεις. Πρέπει διὰ παντὸς μέσον νὰ περιφρουρηθῇ τὸ ἠθικὸν κῆρος τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ Ἔθνος ἔχει ἐμπιστευθῆ τὴν διάπλασιν τῆς νεολαίας του.

ἀοιδίμου Μητροπολίτου κυροῦ Τιμοθέου. Ἡ χειροτονία αὐτοῦ εἰς Ἐπίσκοπον ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ αὐτὸ ἔτος. Ἐκτοτε ὁ ἀείμνηστος ἀφίερωσε τὰς δυνάμεις αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου του, διαρκῶς μοχθῶν καὶ ἀόκνως ἐργαζόμενος. Ἐπ' ἐσχάτων, ὅτε πλῆθος μεταναστῶν ἔφθασεν ἐξ Ἑλλάδος εἰς Αὐστραλίαν, ὁ ἀποθανὼν Ἱεράρχης κατέβαλε σημαντικὰς προσπάθειαις διὰ τὴν περίθαλψιν καὶ καθοδήγησιν τούτων. Γενικῶς δὲ ὁ ἀείμνηστος ἀπεδείχθη ἄξιος τῆς μεγάλης θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀποστολῆς, ἣν ἡ Ἐκκλησία ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτόν.

Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάτος ἐγένετο ἐν Σίδνεϋ ἐν μέσῳ πένθους τοῦ ἀπορφανισθέντος ποιμνίου αὐτοῦ, οὗτος τὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν εἶχεν οὗτος ἀμέριστον. Κύριος κατατάξαι αὐτὸν ἐν σκηναῖς δικαίων.

Ο ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ ΝΙΚΗΦΩΡΟΣ (†)

Τῇ 14ῃ Αὐγούστου ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως ὁ Μητροπολίτης Καστορίας κυρὸς Νικηφόρος Παπασιδέρης. Ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1888 ἐν Δισπηλιῷ Καστορίας. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα διήκουσεν ἐν τῷ Γυμνασίῳ Κοζάνης, τὴν δὲ θεολογικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν ἔλαβεν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τὸ ἔτος 1916.

Νέος εισέτι ἐκάρη μοναχὸς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ζάβορδας Γρεβενῶν, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον τὸ 1905. Ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, τὸ 1917, προσελήφθη ὡς Πατριαρχικὸς Διάκονος, ὑπηρετῶν συγχρόνως καὶ ὡς Γραμματεὺς τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς. Βραδύτερον ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα ὑπηρετήσεν εὐδοκίμως ὡς Β' γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν ἔτει δὲ 1936 ἐξελέγη Μητροπολίτης Καστορίας. Ἐκτοτε ὁ ἀείμνηστος διώκησε τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ ἐπαρχίαν θεοφιλῶς, ἀναδειχθεὶς ἄξιος Ἱεράρχης καὶ φιλόστοργος ποιμὴν.

Ἡ κηδεῖα τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου ἐγένετο τῇ 15ῃ Αὐγούστου ἐν Καστορίᾳ, προεξαρχόντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος καὶ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης κ. Διονυσίου, παρισταμένου καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κοζάνης κ. Διονυσίου. Ἐπικηδεῖους ἐξεφώνησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων καὶ ὁ κ. Ἱ. Ἀγγελόπουλος. Τὴν κηδεῖαν δὲ παρηκολούθησαν αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών

Τῆ 11η Αύγουστου ἡ Α. Μακαριότης ὁ 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη ἐπιτροπὴν κατοίκων 'Ανω Δάφνης. Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπεσκέφθη τὸν εἰς Δαφνί « Οἶκον Φοιτητρίας » καὶ τὴν « Σχολὴν Διακονισῶν » τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρία τῶ Διοικητικῷ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

Τῆ 12η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Βουλευτὴν κ. Ρομάνην. Αὐθμερὸν προήδρευσε συνεδρία τοῦ Συμβουλίου Προστασίας Θεομοῦ Οἰκογενείας.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τὴν ἐν 'Αθήναις Ρουμανικὴν Πρεσβείαν.

Τῆ 13η Αύγουστου τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως κ. Κωνσταντῖνος, ὁ Δήμαρχος Νέου 'Ηρακλείου 'Αττικῆς, φοιτητὰι τοῦ 'Ινστιτούτου Θεολογικῶν Σπουδῶν Παρισίων, ὁ βουλευτὴς κ. Εὐταξίας καὶ ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Σαπουνάκης.

Τῆ 15η Αύγουστου ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα 'Ι. Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐπεσκέφθη τὴν ἐν 'Αθήναις Ρωσικὴν 'Εκκλησίαν.

Τῆ 17η Αύγουστου ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν ἐτέλεσε μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐσχάτως ἐκδημήσαντος 'Αρχιεπισκόπου 'Αμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ.

Τῆ 18η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδρία τῶ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

Τῆ 19η Αύγουστου ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρία τῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς τῆς Π.Ε.Α.Κ. Αὐθμερὸν ἐδέχθη τὸν κ. Στέφανον Στρέιτ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπεσκέφθη τὸν 'Ι. Ναὸν 'Αγίας Τριάδος Πειραιῶς.

Τῆ 20η Αύγουστου ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸ 'Εκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ 'Ι. Ναοῦ «Ρόδον τὸ 'Αμάραντον» τῆς Πειραικῆς Χερσονήσου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρία τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κασιματείου Κληροδοτήματος.

Τῆ 22α τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθη ἡ διοίκησις τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου 'Αγ. Νικολάου Πευκακίων.

Θεολογικὴ Σχολή. Τῆ 23η Αύγουστου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ 'Ομότιμος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν 'Αρχιμ. Βασίλειος Στεφανίδης. Κατὰ τὴν ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ τοῦ 'Α' Νεκροταφείου 'Αθηνῶν ψαλίσαν Νεκρώσιμον 'Ακολουθίαν, ἧς προέστη ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Θεόκλητος, ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον λόγον ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν κ. Β. Βέλλας, ὅστις λίαν εὐστόχως ἐξήρῃ τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ μεταστάτος. 'Η Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀντεπροσωπεύθη διὰ τοῦ Καθηγητοῦ αὐτῆς κ. Σ. 'Αγουρίδου. Εἰς τὴν κηδείαν παρέστησαν ἱεράρχαι, καθηγητὰι τοῦ Πανεπιστημίου καὶ συγγενεῖς, φίλοι καὶ μαθητὰι τοῦ ἀειμήστου.

'Εκκλησιαστικὸν 'Ορφανοτροφεῖον Βουλαγαμένης

Τῆ 21η Αύγουστου ἐγένετο ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Θεοκλήτου συνεδρίασις τῆς 'Εφορίας τοῦ 'Ορφανοτροφείου Βουλαγαμένης, καθ' ἣν ἐλήφθησαν διάφοροι οὐσιώδεις ἀποφάσεις διὰ τὴν εὐρύθμιον λειτουργίαν τοῦ 'Ιδρύματος.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ 'Ορφανοτροφείου, παρηκολούθησε τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ καὶ ἐξήτασε τοὺς ὄρους διαβιώ-

σεως τῶν τροφίμων. 'Η Α. Μακαριότης παρέμεινε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν μέσῳ τῶν ὄρφανῶν, συγγευματίσας, μετ' αὐτῶν καὶ παρασχὼν αὐτοῖς πατρικὰς νοουθεσίας καὶ συμβουλὰς.

'Ιερὰ Μητρόπολις Διδυμοτείχου καὶ 'Ορεστιάδος

'Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου Κος Κωνσταντῖνος ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἐνθρονίσεώς του καὶ ἐγκαταστάσεώς του εἰς τὴν 'Ι. Μητρόπολιν ἐπεσκέφθη καὶ περιώδευσε ὁλόκληρον τὴν περιφέρειάν του καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἐνορίας τὰς εὐρισκομένας εἰς τὰ ἀκρότατα σημεῖα τῆς παραμεθορίου πρὸς Τουρκίαν καὶ Βουλγαρίαν, λειτουργήσας καὶ ὁμιλήσας καταλλήλως. 'Επεσκέφθη τοὺς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων τῶν τριῶν πόλεων καὶ πλείστον δημοτικῶν Σχολείων, ὡς καὶ τοὺς μαθητὰς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἀπευθύνας πρὸς τοὺς διδάσκοντας καὶ διδασκόμενους πατρικὰς συμβουλὰς καὶ παρααινέσεις.

'Επίσης ἐπραγματοποίησε τοὺς χειμερινούς μῆνας διαλέξεις εἰς τὰς πόλεις Διδυμοτείχου, 'Ορεστιάδος καὶ Σουφλίου μετ' ἀθρόαν συγκέντρωσιν ἀκροατῶν.

Μολοντί εἰς τὴν περιοχὴν τῆς 'Ι. Μητροπόλεως δὲν παρατηρεῖται ἐντονος προσηλυτιστικὴ προπαγάνδα ἐτεροδόξων, προληπτικῶς ἐξέδωκεν εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἀνὰ τὰ κυριώτερα κέντρα καὶ ἰδίως ἐν 'Ορεστιάδι καὶ τισι χωρίοις τῆς περιφέρειας τῆς, ἔνθα ὑφίστανται περιορισμένα ἔσθια Χιλιαστῶν, εἰδικὸν ἀντιχιλιαστικὸν ἔντυπον, ἐν ᾧ ἐκτίθενται αἱ χιλιαστικαὶ πλάναι καὶ συνιστᾶται ἡ ἐπαγρύπνησις κλήρου καὶ λαοῦ.

'Ὡσαύτως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐπεσκέφθη καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς καὶ ὀπλίτας τῶν ἐστρατοπεδευμένων εἰς τὴν περιοχὴν ὡς καὶ εἰς τοὺς παρὰ τὴν παραμεθόριον λόφους καὶ εἰς τὰ παραμεθόρια φυλάκια μονάδων Στρατοῦ, τουνόσως τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Πατρίδος καὶ διανείμας εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἔντυπον ἀναμνηστικὸν μετ' εἰκόνας τῆς 'Υπεραγίας Θεοτόκου.

'Ὡς Πρόεδρος τῆς 'Επιτροπῆς Αὐτοστεγασεως Διδυμοτείχου διένειμε δάνεια 20 ἀπόρων οἰκογενειῶν καὶ διὰ προσωπικῶν του ἐνεργειῶν παρὰ τῷ Αὐτονομῷ 'Οργανισμῷ 'Εργατικῆς Κατοικίας ἀπέσπασε συγκατάθεσιν περὶ χορηγήσεως δανείου διὰ στέγασιν ἐτέρων 20 οἰκογενειῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεώς του ὁ Πατριάρχης 'Ιεροσολύμων κ. Βενέδικτος ἐπεσκέφθη τὴν 'Ελληνορθόδοξον Κοινότητα τοῦ 'Ισραήλ, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῶν τιμῶν ὑπὸ τῆς 'Ισραηλινῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Πρεσβειῶν 'Ελλάδος καὶ Ρωσίας.

Κατὰ τὴν ἀφίξιν του τὸν Μακαριώτατον νῦχῆθη ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 'Ισραήλ ὁ Δρ. Κολμπή, τοῦ τμήματος Χριστιανικῶν Κοινοτήτων τοῦ 'Υπουργείου Ὀρθοσκευμάτων τοῦ 'Ισραήλ. 'Ο Μακαριώτατος ἀπαντῶν ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διότι τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κράτος τοῦ 'Ισραήλ, τόνισας συγχρόνως ὅτι ἡ ἐπίσκεψις του αὐτῇ ἔχει καθαρῶς θρησκευτικὸν χαρακτῆρα.

Τὸ 'Υπουργεῖον Ὀρθοσκευμάτων τοῦ 'Ισραήλ διωργάνωσε δεξίωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ φιλοξενουμένου Πατριάρχου, εἰς τὴν ὁποῖαν παρέστησαν ἀνώτεροι ἐκπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ διπλωματικῶ σώματος, ὡς καὶ μέλη τῆς 'Ελληνορθόδοξου Κοινότητος, ἧτις, ἀριθμοῦσα πλέον τῶν 17.000 μελῶν, εἶναι μία τῶν ἀνθουσῶν ἐν 'Ισραήλ ἀλλοθρήσκων κοινοτήτων.

'Η Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης κ. Βενέδικτος ἐπεσκέφθη τὸ 'Υπουργεῖον Ὀρθοσκευμάτων καὶ τὴν Δημαρχίαν τῆς 'Ιερουσαλήμ, ἐκφράσας τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ὑποδοχὴν, ἣν ἐπεδαψίλευσαν εἰς αὐτὸν τόσον αἱ ἀρχαὶ ὅσον καὶ τὸ ἐν 'Ισραήλ ποίμνιον αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν παραμονὴν του ἐν 'Ισραήλ ὁ Πατριάρχης Βενέδικτος ἐπεσκέφθη τὴν Ναζαρέτ καὶ ἄλλα χριστιανικὰ Κέντρα τῆς χώρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Πενταμελής αντιπροσωπεία τῆς Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἐπισκέφθη τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς τῆς εἰς τὴν Ρωσίαν ἡ αντιπροσωπεία παρηκολούθησεν εἰς 27 διαφόρους ναοὺς τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν προῦξένησεν εἰς τὴν αντιπροσωπείαν ἡ ἄθροια συρροὴ τοῦ κόσμου εἰς τοὺς ναοὺς. Ὁ Πατριάρχης Μόσχας ἀπένευεν εἰς τὰ μέλη τῆς αντιπροσωπείας τῆς Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τὸ παράσημον τοῦ Ἁγ. Βλαδιμήρου.

Τὸ ἄρτι ληφθὲν τεῦχος τοῦ Μαΐου τοῦ ἐπισήμου ὄργανου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἔχει, ὡς πάντοτε, πλοῦσιον περιεχόμενον. Ἀπὸ τὰ δημοσιεύμενα ἄρθρα τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα εἶναι: Ἀρχιεπισκόπου Βλαδιμήρου καὶ Ζουσδάλης Ὁνησίμου, «Ὁ καθεδρικός ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς πόλεως τοῦ Βλαδιμήρου ἐπὶ τοῦ Κλιάσμα»· Ρ. Ντέπρωφ, «Ὁ ἱσαπόστολος ἅγ. Βλαδίμηρος»· πρωθιερέως Κ. Κωνσταντίνωφ, «Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Βόρις καὶ Γλέμπ»· Π. Χαρλάμωφ, «Ὁ ἅγιος μέγας ἡγεμὼν Ἀνδρέας Μπογκολιούμσκυ». Π. Βικτόρωφ, «Ὁ ὄσιος Σεραφεῖμ Σαρόβσκυ» καὶ Λ. Οὐσπένσκυ, «Ἡ προέλευσις τῆς Χριστιανικῆς εἰκόνης».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπεφάσισεν, ὅπως ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Πατριάρχου Σερβίας διενεργηθῆ τὴν 13ην Σεπτεμβρίου 1958. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ συνέλθῃ τὴν ὡς ἄνω ἡμερομηνίαν εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν Βελιγραδίου τὸ ἐξ 80 περίπου μελῶν ἀποτελούμενον Ἐκλογικὸν Σῶμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκλέξῃ τὸν 43ον κατὰ σειράν Πατριάρχην Σερβίας ἐκ τῶν τριῶν ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας προτεινομένων ὑποψηφίων. Ἡ ἀνάδειξις τῶν τριῶν ὑποψηφίων διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατριάρχου θὰ γίνῃ τὴν 9ην Σεπτεμβρίου 1958, ὅτε θὰ συνέλθῃ ἐκτάκτως ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας.

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἠσυχολήθη κατὰ τὴν ἐφετεινὴν τακτικὴν συνεδρίασιν καὶ μετὰ τὸ ζήτημα τῆς συμπληρώσεως τῶν χηρευουσῶν ἐπισκοπῶν τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας, λαβοῦσα ἐν προκειμένῳ τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν:

1) Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας κατ' ἀρχὴν οὐδὲν ἔχει ἐναντίον τῆς ἐκλογῆς ἐπισκόπων διὰ τὰς ἐπαρχίας εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας ἐκ τοῦ κύκλου τῶν γηγενῶν.

2) Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προταθέντων ὑποψηφίων ὁ πρωθιερεὺς Τόμα Ντίμοβσκυ, ὁ πρωθιερεὺς Νέστωρ Πόποβσκυ, ὁ ἱερεὺς Σπύρος Πόποβσκυ καὶ ὁ καθηγητὴς Βλάντιμιρ Ζαφίρωφ - Πόποβσκυ δὲν δύνανται νὰ ἐκλεγῶν ἐπίσκοποι, διότι ὡς ἔγγαμοι δὲν ἔχουν τὰ διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπισκόπου κανονικὰ προσόντα, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀναβάλλει τὴν συμπλήρωσιν τῶν κενῶν ἐπαρχιῶν τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας καὶ ἀναθέτει τὴν περαιτέρω μελέτην τοῦ ζητήματος αὐτοῦ εἰς τὴν Διαρκῆ Σύνοδον.

3) Νὰ παρακληθῆ ὁ τοποτηρητὴς τῶν εἰρημένων ἐπαρχιῶν νὰ ἀναζητήσῃ καὶ προτείνῃ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ἄλλα νέα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύνατο νὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν ὡς ὑποψήφιοι ἐπίσκοποι διὰ τὰς ἐπαρχίας τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας.

—Τὸ ἄρτι ληφθὲν τεῦχος τοῦ Ἰουλίου τοῦ περιοδικοῦ «Γκλάνσικ», ἐπισήμου ὄργανου τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου κυροῦ Βικεντίου. Εἰς τὸ τεῦχος αὐτὸ δημοσιεύεται καὶ ὁ ἐπικῆδειος λόγος, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τηλεγραφήματα ἐκ Βελιγραδίου ἀναφέρουν ὅτι ἐπεδινώθη ἐσχάτως ἡ ὑγεία τοῦ Πριμάτου τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γιουγκοσλαβίας Καρδινάλιου Στέπινιατς.

—Ἐξεδόθη ἐν Γερμανίᾳ ἐπίσημος στατιστικὴ τῶν ἀνὰ τὴν ὑψηλίον λειτουργούντων καθολικῶν Σχολείων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθολικῶν σχολείων ἀνέρχεται σήμερον εἰς 157.000 μετὰ 21.400 000 μαθητὰς. Τὴν πρώτην θέσιν κατέχουν αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, αἵτινες ἔχουν 19.398 σχολεῖα μετὰ 4.990.225 μαθητὰς.

—Ἀπὸ τῆς 12ης μέχρι τῆς 17ης Ἰουλίου συνήλθεν εἰς Βερσαλλίας ἡ 45η «Κοινωνικὴ Ἑβδομάς» τῆς Γαλλίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελετήθη τὸ θέμα «Ἡ ἐκπαίδευσις, πρόβλημα κοινωνικόν». Τὰς συνεδριάσεις παρηκολούθησαν περὶ τὰς 4000 προσώπων, ἀντιπροσωπευόντων 17 χώρας.

—Ἀπὸ 4ης καὶ μέχρι 8ης Αὐγούστου συνήλθεν εἰς Βρυξέλλας τὸ βον Διεθνὲς Συνέδριον τῆς κινήσεως «Pax Christi». Θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦτο «Ἡ τεχνικὴ καὶ ἡ εἰρήνη».

—Εἰς τὸ περίπτερον τῆς Ἁγίας ἑδρας «Civitas Dei» τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν συνήλθε τὸ 3ον Συνέδριον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως τῶν παλαιῶν μαθητῶν τῶν πανεπιστημίων καὶ τῶν σχολῶν τῶν Ἰησουϊτῶν.

—Ὁ Ἅγιος Βενέδικτος ἀνεκνήρυσθη ἐπισήμως προστάτης τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Δύσεως. Ὁ τίτλος οὗτος ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Πίου ΙΒ' δι' ἐιδικῆς αὐτοῦ βούλλας.

—Ὁ Ἐπίσκοπος Τάρμπ καὶ Λούρδης Σεβ. Τεὰς ἀπηύθυνεν ἑκκλησίαν πρὸς τοὺς διευθυντὰς τῶν ἀνὰ τὴν ὑψηλίον. Καθολικῶν προσκυνημάτων, ὅπως μετὰσχουν τοῦ εἰς Λούρδην συνερχομένου κατὰ τὸν Σεπτέμβριον διεθνοῦ συνεδρίου Μαριολογίας.

—Εἰς τὴν βασιλικὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Ρώμῃ ἐπισήμου τελετῆς ἐτοποθετήθη ἡ ἐπιτύμβιος πλάξ τοῦ υἱοῦ Καρδινάλιου Βησσαριανῶς.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καλεῖ δύο Ἑλληνοπαίδας, κατὰ προτίμησιν ὄρφανους, διακρινόμενους ἐπὶ τῷ ἤθει, τῇ ἐπιμελείᾳ, ἀρίστη ὑγείᾳ κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τῷ πόνθῳ προσφορᾶς ὑπηρεσιῶν ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἵνα ἐγγραφῶσι καὶ φοιτήσωσιν εἰς τὴν Δ' Τάξιν τοῦ Γυμνασίου τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καὶ ἀφιερωθῶσιν ἀκολουθῶντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Παναγίου Τάφου.

Οἱ βουλόμενοι δέον ὅπως προσέλθωσι μέχρι τῶν μέσων Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, πρὸς λήψιν ὁδηγιῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27ῃ Αὐγούστου 1958.

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μητροπολίτου Λήμνου Διονυσίου, Πατριαρχικαὶ νοθεσῖαι, Ἀθήναι 1958, σελίδες 120.

Ἄρχιμ. Παντελεήμονος Καρνανικόλα, Αἱ Αἰρέσεις. 3. Πεντηκωστισμοί. Ἀθήναι 1958. Σελ. 52.

Ἰωάννου Κ. Παπαζαχαρίου, Καθηγητοῦ τῆς Ἑγγλωματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἄνωτ. Σχολῇ, Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Κοιν. Προνοίας τοῦ Βασ. Ἐθν. Ἰδρύματος, Χριστιανισμὸς καὶ Ποινικὸν Δίκαιον. Ἀθήναι 1958. Σελ. 134.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ίερά Σύνοδος

Κενωθείσης τῆς θέσεως τοῦ Κωδικογράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ τε κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως ταύτης, ὅπως ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλωσιν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Αὐγούστου 1958

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόδωρος, Πρόεδρος.

Ίερά Μητρόπολις Φλωρίνης - Ἀλμωπίας καὶ Ἑορδαίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς καὶ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἀρθροῦ 50 τῆς κωδικοποιηθείσης Ἑνοριακῆς Νομοθεσίας καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν κάτωθι Ἱερῶν Ναῶν: 1) «Ἁγίου Νικολάου», Ἑνορίας Κρατεροῦ - Φλωρίνης. 2) «Ἁγίου Μηνᾶ» Ἑνορίας Ἐμπορίου - Ἑορδαίας καὶ 3) «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» Ἑνορίας Κομνηνοῦ - Ἑορδαίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω Ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑπαβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά των, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν τῶν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 30ῇ Ἰουλίου 1958

† Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος.

Ίερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α. Ν. 2200/40, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου τῆς Κοινότητος Παναγιούδας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 1ῃ Αὐγούστου 1958

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος.

Ίερά Μητρόπολις Κορινθίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς καὶ τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ 415/47Ν. Δ., καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀθηναίσι Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 16 Αὐγούστου 1958

† Ὁ Κορινθίας Προκόπιος.

Ίερά Μητρόπολις Λήμνου

Χηρευούσης τῆς ἐνορίας «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» Μούδρου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενων πιστοποιητικῶν.

Ἐν Μυρίνῃ τῇ 18 Αὐγούστου 1958

† Ὁ Λήμνου Διονύσιος

Ίερά Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν Ἀποδοχῶν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κλπ.», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Α. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιᾶς, Ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ὀρθοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑ. Θεοτόκου Σακρακίου-Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι τῆς ἐν λόγῳ Ἑνορίας.

Περισσότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ παρούσα κοινοποιηθῆτω μερίμνη τοῦ οἰκείου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου δι' ἀναγνώσεως ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ θυροκολλησεως ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ, καὶ δημοσιευθῆτω εἰς τὰ Περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ἁγ. Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος».

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 18 Αὐγούστου 1958

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

Ίερά Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν., 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Καψάλῳ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Ταξιαρχῶν, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω Ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Κύμῃ τῇ 19ῃ Αὐγούστου 1958

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Χρυσόστομος

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ**
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος **ΙΑΚΩΒΟΣ**
† Ὁ Βεργίας καὶ Ναούσης **ΚΑΛΙΝΙΚΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Σπεράντσα, Νὰ μὴ τὸ λησμονοῦν.

Σεβ. Μητροπ. Σάμου Εἰρηναῖος, Μία ὀφειλομένη ἀπάντησις.

Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου.

Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ῥηγίου κ. Μελετίου, Σταυρὸς καὶ Δόξα.

Τὸ ἐπιτελεσθὲν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἔργον κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν.

Πρωθιερέως Νικολάου Παπαδοπούλου, Βρεσθῆνης Θεοδωρήτου κληρονόμων αἰτησις.

Παρατηρήσεων στήλη.

Νεκρολογίαι.

Ἐκκλησιαστικά Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱερέων.